

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

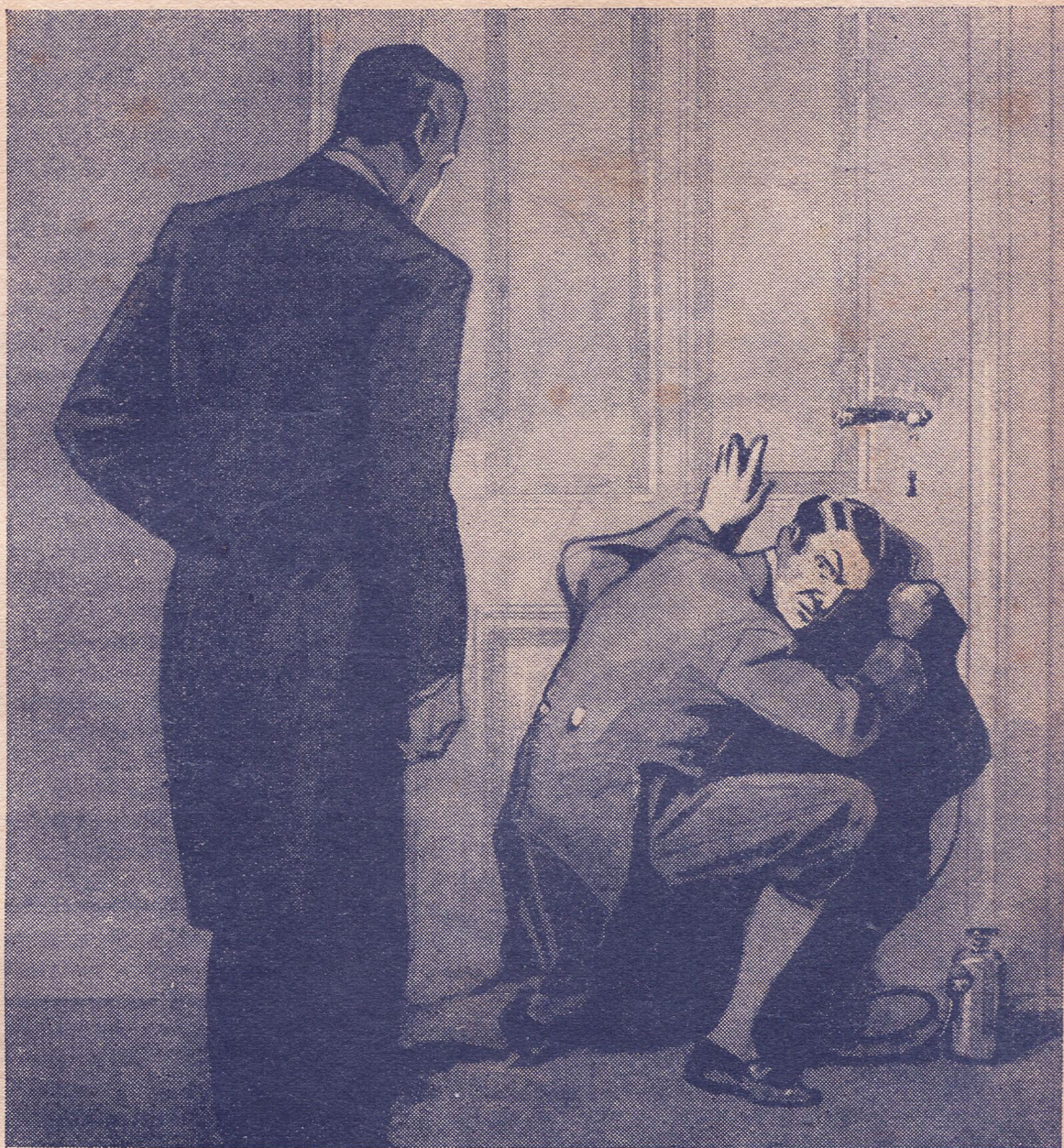
Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE ZONDERLINGE OPERATIE

15 cent.

No. 1214.

Het was Dave, de bedrieger.

NIEUWE SERIE

DE ZONDERLINGE OPERATIE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

EEN SOIREE BIJ DE UPPER TEN.

In een van de drie groote kamers welke Raffles en Brand sedert ongeveer een week in het Hotel Splendid betrokken hadden, liep de Groote Onbekende langzaam heen en weder, met de handen op den rug, terwijl Brand hem, op de divan gezeten, voortdurend met zijn blikken volgde.

Dat had zoo wel een kwartier geduurd zonder dat er een woord gesproken was, en toen begon Brand eindelijk:

„Dus je bent voornemens, die invitatie van Sigrid Kaldrup aan te nemen?”

„Ik kan niet inzien, waarom ik ze zou afslaan! Het zou een groote onhoffelijkheid zijn, vind je dat ook niet?”

„Dat mag zoo zijn, maar er kunnen zich omstandigheden voordoen, waarbij de burgerlijke beleefdheid ten achter moet staan bij de voorzichtigheid! En ik blijf het onvoorzichtig vinden, dat je je in dezen tijd wilt gaan begeven in een huis, waar je van alle zijden gevaren kunnen bedreigen!”

„Noem er eens enkele op, Brand!”

„Wel, mijn hemel, om te beginnen staat het als een paal boven water, en wij weten het trouwens door eigen aanschouwing, dat het huis van haar vader den Spoorwegkoning, nog altijd in het oog wordt gehouden door de Bende van

het Kwade Oog, die nog altijd vol wraakzucht is, en het Kaldrup betaald wil zetten, dat hij zich aan haar greep heeft weten te ontworstelen.”

„Dat is eigenlijk heel onbillijk van die Bende,” hernam Raffles rustig, een oogenblik stil staande, en zijn fraai gepolijste nagels bekijkend, „want die goede heer Kaldrup heeft daar eigenlijk zelf niet heel veel voor gedaan, als mijn geheugen mij niet al te zeer bedriegt.”

„Dat weten de schurken beter dan wie ook!” zeide Brand, een weinig ongeduldig. „Jij was het, die hem en zijn dochter hebt gered, maar dat maakt voor hem geen verschil uit, hij was nu eenmaal de man, die een millioen dollar als losprijs had moeten betalen voor het leven van zijn dochter, en wat ook de reden mag zijn, dat hij dat millioen in zijn zak heeft kunnen houden, de Bende geeft het nog niet op, en daarom bespionneert zij nog voortdurend zijn huis.”

„Nu, dat wil ik dan toegeven, Brand! Ik kan echter volstrekt niet inzien, waaarom dat mij tot voorzichtigheid zou moeten manen. Ik heb mijn arsenaal van vermommingen sedert een paar dagen alweder geheel compleet, ik woon hier als Graaf Duncan, er is niemand die weet wie dat is, op Sigrid Kaldrup na, en misschien ook haar vader, de politie is mijn spoor volkomen bijster geraakt, wat wil je eigenlijk nog

meer, en wat zouden die spionnen mij wel kunnen doen? Neen Brand, deze reden houdt geen steek! Noem mij eens een betere op."

"Je kunt verraden zijn, Edward! Men kan verdenkingen koesteren. Er komen daar vanavond niet minder dan zeventig gasten, om de veilige terugkomst van Kaldrup en zijn dochter te vieren uit de Mexikaansche stad, waarheen zij hen tot hun eigen veiligheid gezonden hadt, het is een uitgemaakte zaak, dat zich daaronder minstens vier uitstekende detectives bevinden, en voorts staat het al vast, dat er alleen zeer rijke familieleden en vrienden komen, die zeker allen gebukt zullen gaan onder een vracht parelen, diamanten en goud, en.... en...."

Brand hield een oogenblik op, en scheen den blik van Raffles te willen ontwijken, diestrak op hem neerzag.

Toen vroeg deze langzaam:

"Wat moet dat nu beteekenen, Brand? Ken je mij dan nog zóó slecht? Geloof je dat ik er maar een seconde aan zou denken, mij te vergrijpen aan het goud van anderen in het huis van het meisje, dat zulk een blind vertrouwen in mij heeft gesteld? Foei, schaam je wat!"

Brand had een kleur gekregen en stamelde:

"Het was volstrekt niet mijn bedoeling om je te kwetsen, maar goed, het zal daar fonkelen van die juweelen, die menschen hebben met haar toch eigenlijk niets uitstaande en als de verleiding wenkt...."

"Dan zal ik haar kalmpjes laten wenken, Brand!" viel Raffles hem koeltjes in de rede.

"Ik kan je de verzekering geven dat haar gasten, hedenavond althans, voor mij volkomen veilig zullen zijn. Stel je daaromtrent dus gerust, en kom, wat ik je bidden mag, met een motief voor den dag, dat wat beter hout snijdt!"

"Ik weet niet, hoe ik mij moet uitdrukken, Edward, maar een onberedeneerd voorgevoel zegt me, dat je niet verstandig doet, daarheen te gaan! Al die bijeenkomsten zijn niets voor ons, en deze soort is het heel zeker niet! Wie garandeert je, dat er zich geen leden van de Bende onder de gasten zullen bevinden!"

"Niets en niemand, Brand! Als er daar Bende-leden waren, dan zou het mij eigenlijk volstrekt niet verwonderen! Maar wat zou dat? Welke reden zou er voor hen kunnen zijn, juist mij van die zeventig anderen te verdenken? Komaan, je haalt je muizennesten in het hoofd, beste kerel! Ik vind het een zeer goede gelegenheid eens kennis te maken met de kennissen van mijn kennissen! Maar die zullen niet mijn vrienden zijn, zooals het verder in de Fransche zegswijze heet, maar ik zal goed acht slaan op hun sieraden, en ook op hunne gesprekken. Dat kan

mij voor later zeer wel te pas komen, want ik wil je niet verhelen, dat het met onze geldmiddelen niet zoo heel florissant meer gesteld is! Of vergis ik mij daarin?"

"Wij zullen nog een paar duizend dollar hebben en dat is alles!"

"Nu zie je het zelf! Ja, mijn waarde, de strijd tegen den Moloch kost kapitalen en al heeft Kaldrup mij tot dusverre goed gesteund met zijn geld, ik krijg den indruk dat hij het nu langzamerhand welletjes begint te vinden, wat ik meen te moeten toeschrijven aan het feit, dat hij zich nu weer veilig voelt! Het valt mij niet in mij nogmaals tot hem te wenden, en zoo zal ik dan misschien wel genoodzaakt zijn of hier een goeden slag te slaan, die onze geldmiddelen weder op een behoorlijk peil brengt, of ons te begeben naar de plek waar onze brave „Typhoon" rust om met de vliegmachine een tochtje te maken naar een van mijn schatten-eilanden!"

"Luister eens, Edward, ik heb dat al eens bij een vroegere gelegenheid willen zeggen, maar dit is toch eigenlijk tastbare nonsens. Wij hebben nu in een paar maanden tijds zeker een vijftigduizend dollar besteed alleen maar aan het onderzoek naar de ware identiteit van dien onvindbaren Moloch, den aanvoerder van het Kwade Oog. En wij zijn nog geen stap verder gekomen! Zoodat ik tot de slotsom kom, dat die vijftigduizend dollar beter besteed hadden kunnen worden!"

"Dat ben ik volstrekt niet met je eens, Brand! Ik laat nog daar, dat het een mooi werk is, de politie te helpen in den ongelijken strijd tegen een uitnemend georganiseerden troep van de allergevaarlijkste schurken, die de wereld ooit gekend heeft, en waarbij vergeleken Bonnot, Garnier en consorten geregelde bezoekers van een Zondagsschool waren.

En bedenk dan eens, wat een sport! Zou het niet veel meer dan vijftigduizend dollars hebben gekost, met ons drieën een reis naar Achter-Indië te ondernemen, om daar op tijgers en krokodillen te gaan jagen? Wel, ik vind het volstrekt niet te duur betaald, nog hier vanaf gezien, dat ik mij te New-York, waar wij ons thans bevinden, ruimschoots voor mijn moeite denk schadeloos te stellen. En zijn wij dan werkelijk nog niets gevorderd, denk je? Hebben er al niet vele dozijnen Bende-leden het onderspit moeten delven? Hebben er geen twee hun misdadig leven reeds beëindigd in den electrischen stoel?"

"Dat geef ik allemaal dadelijk toe, maar twee zeer voorname personages hebben wij nog altijd niet gevonden, of terug gevonden! Om met de laatste categorie te beginnen, het Meisje met de Blauwe Oogen, Bianca Kirilef,

is sedert je avontuur in den verlaten toren aan den Hudson spoorloos verdwenen! Zij was de rechterhand van den Moloch, en je hadt haar willen dwingen onder je hypnose haar geheim te verraden! Wat de Moloch aangaat, van hem weten wij nog letterlijk niets!"

"Neem me niet kwalijk, Brand, dat ik je in de rede val, maar dat weten wij nu toch werkelijk wel! Het is niet veel, dat geef ik toe, maar het is toch iets!"

"Maar Edward, toen je op dien laten middag vluchtte in de prachtige renboot waarmee de Moloch naar den eenzamen toren kwam varen, waar Bianca je had heengevoerd, toen verwachtte je daar ook heel wat van, en het bleek niet alleen dat de boot niet het allergeingste kenteeken had, maar dat zij van een zeer gangbaar model was, door de betreffende werf bij honderdtallen tegelijk op stapel werd gezet en, wat de deur dicht doet, dat er nergens in geheel New-York een boot van die soort werd vermist!"

Raffles had de schouders opgehaald, en zeide: "Dat alles weet ik even goed als jij! Men heeft op mijn anoniem verzoek aanstonds van politiewege alle booten van de soort nagegaan, en zonder resultaat. De fabriek voorzag ze allen van een in een der kielplanken ingebrand serie-nummer en ook dat was van de boot, waarmee ik wist te vluchten, zorgvuldig uitgewischt.

Het zou natuurlijk maanden hebben geduurd, alvorens bekend was geworden, wat dat uitgewischte nummer was, en dan zou men nog niet veel verder zijn geweest, want er kwamen zich niet minder dan zeventien personen op het politiebureau aanmelden die allen verzekerden eigenaar van dat bootje te zijn geweest! Het is eenvoudig niet meer uit te zoeken. Maar ik had nog een ander houvast, waar jij misschien om zou lachen, maar dat voor mij van zeer veel betekenis is."

"Laat eens hooren!"

"In den toren heb ik den Moloch niet alleen hooren praten, Brand, toen ik meende alleen te zijn met die vrouw, maar ik heb hem ook hooren lachen, en dat lachje zal ik niet zoo gauw vergeten! Men kan desnoods zijn stem nog veranderen, maar het valt zeer moeilijk vooral wanneer men meent, alleen maar met een intiem bekend persoon te spreken, ook zijn lach te wijzigen."

"Maar dat is prachtig! New-York heeft maar vier millioen inwoners, en wij behoeven dus niets anders te doen, dan het mannelijke deel daarvan tusschen de zestien en de tachtig jaar uit te noodigen, op het politiebureau hun lachje te doen hooren!"

"Ik bemerk tot mijn leedwezen, Brand, dat je er den spot mee drijft. Dat is heel onverstandig,

want de kring van degenen die in aanmerking komen, is heel wat kleiner dan men zou kunnen afleiden uit jouw grapje. De Moloch is om te beginnen zonder eenige twijfel een man van groote ontwikkeling, die het gewend is, in de hoogste kringen te verkeer, en die zijn zelfs in een stad als deze niet zoo uitgebreid. En nu zullen wij het chapiter maar voor gesloten verklaren! Het wordt geloof ik langzamerhand tijd dat ik mij ga kleden!"

"Je blijft er dus bij?"

"Zonder twijfel."

"Zullen wij in de buurt blijven, Henderson en ik?"

"Ik zou niet weten, waarom; ik herhaal je nogmaals dat er niet het minste gevaar te duchten kan zijn."

Brand zweeg, maar bij zichzelf nam hij zich voor, dien avond een oogje in het zeil te houden. New-York was een zeer gevaarlijke stad, en haar zoogenaamde onderwereld was gevaarlijker dan alles wat men zich denken kon, vooral voor Raffles, die de stoutmoedigheid soms wel wat al te ver dreef! En daarbij dacht Brand aan het Meisje met de Blauwe Oogen, die Raffles reeds onder verscheidene gedaanten gezien had, en hem vroeg of laat wellicht kon herkennen.

Maar reeds was Raffles zijn eigen kamer binnengetreden en Brand hoorde hoe hij zich neuriënd begon te verkleeden. Nu en dan klonk zijn prachtige bariton plotseling vol en luid door de op een kier staande deur, en Brand bromde bij zichzelf:

"Hij schijnt in een uitstekende stemming te zijn! We zullen eens zien hoe lang die duurt! Maar ik bewonder zijn zenuwen. Want dat is dezelfde man, die nog geen drie dagen geleden op het laatste oogenblik wist te ontkomen aan de klauwen van den Moloch, die zijn dood gezworen heeft."

Een half uur later trad Raffles weer binnen, gekleed in den rok, die hem onberispelijk zat, en voor de zooveelste maal bewonderde Brand zijn elegance, de ingehouden kracht van al zijn bewegingen, zijn kaarsrechte houding, en de wijze waarop hij het edel gevormde hoofd droeg.

Hij had zijn lichte overjas reeds over den arm, een turksche cigaret tusschen de lippen, den cylinder op het hoofd, en stak Brand glimlachend de hand toe met de woorden:

"Verveel je niet al te zeer, Brand! Volg nu mijn raad op, dien ik je vanmorgen al gegeven heb, en breng je avond door in het Manhattan-Theater! Er gaat een nieuwe revue die voortreffelijk moet zijn, en waarin het toppunt wordt vertoond van hetgeen men hier te New-York op het gebied der vrouwen-ontkleeding

op het tooneel durft bestaan, en dat is niet weinig, al gaat Amerika dan ook door voor het meest puriteinsche land van de wereld."

"Je weet wel, Edward, dat ik van dergelijke flauwiteiten niet houd, tenzij ik volstrekt niets beters te doen weet en zeker niet in deze omstandigheden."

"Leg dat masker van bedroefden dood-

graver nu maar weer af, mijn waarde, en zet liever je gewone gezicht, dat wel zoo aantrekkelijk is. Je spreekt alsof ik regelrecht mijn verderf tegenmoet ga, terwijl mij toch een heel goede avond te wachten staat! Er zal worden gedanst door zes van de allerbeste Russische dansers. Melba komt zingen, en men verhaalt elkander wonderen van de kookkunst van Kaldrup's nieuwen kok!"

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE STEM.

Raffles voerde nu reeds sedert eenige maanden een strijd tegen den Moloch en die had hem, onder meer zaken, genoeg voorzichtigheid geleerd, om geen gebruik te maken van een van de voor het hotel stationneerende taxi's.

Hij liep een geheel blok verder, wat des te gemakkelijker ging, daar het prachtig weer was, en wenkte daar een chauffeur die uit een tegenovergestelde richting kwam, waarop hij hem het adres opgaf van het prachtige heerenhuis, hetwelk Kaldrup met zijn dochter, een jarenlang in zijn dienst zijnde huishoudster en een kleinen stoet bedienden in de twintigste straat bewoonde.

En gedurende den rit dacht hij nogmaals na over dien lach, dien hij gehoord had in den verlaten toren aan den Hudson, en die door den hoofdkap gedempte stem.

Hij had op dien dag voor de eerste maal, tenminste bij zijn weten, tegenover den gevreesden Moloch gestaan, en weinig had het toen maar gescheeld, of het zou voor een van de partijen tevens de laatste zijn geweest.

Op het laatste oogenblik had hij de vlucht weten te nemen, gebruik makend van een ouden, diepen put, en zwemmend had hij zich weten te redden, terwijl de teleurgestelde bende-leden als dollen heen en weer holden op den oever, en het moesten aanzien, hoe hij zich meester maakte van de race-boot en er in allerijl mee wegvoer!

Omstreeks tien minuten voor het diner een aanvang zou nemen, dat gevolgd zou worden door een soirée varié, zette de taxi hem neer achter aan de file van zes of zeven auto's die langzaam voortschoof in de richting van de monumentale, rijk met brons beslagen voordeur van Kaldrup's huis.

Hij was daar reeds menigmaal geweest, telkens in een andere vermomming, maar nog nimmer als een onderdeel van zulk 'n groote menigte gasten.

Op zijn beurt kon hij uitstappen, betaalde den chauffeur, besteeg de stoep, en werd bij de deur ontvangen door den ouden witharigen butler, die zeker eerder aan zijn eigen persoonlijkheid zou hebben getwijfeld dan te gelooven, dat deze elegante bezoeker met zijn aan de slapen eventjes grijzend haar, dezelfde zou kunnen zijn als de halfkreupele gebaarde professor, met zijn lichtblauwe in ijzer gevatte bril, voor wien hij nog pas vierentwintig uren geleden de deur had moeten openen.

Na zijn goed in de vestiaire te hebben afgegeven, besteeg Raffles de monumentale trap, en werd op het groote portaal van de eerste verdieping opgevangen door een andere bediende, die hem naar den ontvang-salon geleidde, waar hij reeds een groot gezelschap aanwezig vond.

Hij keek even zoekend rond, en trad toen allereerst toe op Sigrid Kaldrup, die ongeveer in het midden van het vertrek stond, met haren verloofde, Sven Borne aan haar zijde, die zich levendig onderhield met eenige van haar dames-gasten.

Zij had hem ook spoedig gezien, en even kleurde een teeder rood haar donzen wangen.

Zij scheen zich met een paar woorden van de gasten af te maken, en trad op Raffles toe, met een blik van warme genegenheid in haar prachtige oogen, en terwijl ze hem de kleine stevige hand toestak.

Maar al speelde zij uitmuntend haar rol van lieve gastvrouw, bijgestaan door Miss Williams, de huishoudster, zoo zag het scherp oog van Raffles toch aanstonds, dat er iets was dat haar hinderde, neen, neerdrukte en smartte.

Hij voelde haar kleine hand even trillen in de zijne, en toen klonk reeds haar zoo welbekende heldere stem in zijn ooren, die vroeg:

"Hadt gij nu werkelijk niet wat vroeger kunnen komen, Graaf Duncan? Moet men er

u dan steeds aan herinneren dat wij u niet beschouwd willen zien, als iemand die beleefdheidshalve op het laatste oogenblik moet komen. Hebt gij het dan werkelijk zóó druk?"

„Zoo is het inderdaad, Miss Sigrid!" antwoordde Raffles, zich heel even over haar hand heenbuigend. „En bovendien, gij weet immers zeer wel, dat ik niet veel behagen schep in groote gezelschappen, en wel heel graag met u praat, maar dan ook liever uw gezelschap niet met zooveel anderen deel!"

Nog even keek zij hem recht aan, kneep de lippen oopen, zuchtte en liet zijn hand los.

Een oogenblik daarna had zij hem voorgesteld aan eenige goede vrienden, steeds onder denzelfden naam van Graaf Duncan, waarvan zij alleen wist dat hij valsch was, en tenslotte presenteerde zij hem ook haar verloofde.

Zij moest dit wel doen, ofschoon zij zelve zeer goed wist, dat de beide mannen elkander eenige maanden geleden, toen zij zich in zulk een vreeselijk gevaar bevond, voor het eerst ontmoet hadden. Raffles zag er echter geheel anders uit dan nu, en zij was dus wel gedwongen deze kleine comédie te spelen.

Raffles voegde zich aanstonds voortreffelijk in zijn rol van vreemdeling, zakenvriend van den ouden heer Kaldrup, en was spoedig in een gesprek met den jongen man gewikkeld.

Hij had hem in geruimen tijd niet gezien, en de bleekheid van Sven Borne viel hem dadelijk op. In zijn lichtgrijze oogen was een mengeling van toorn, ongeduld en ook spijt te lezen, die hij slechts met moeite scheen te kunnen onderdrukken.

Sigrid liet de beide heeren reeds na enkele woorden alleen, en de wijze waarop zij dat deed, liet bij den menschenkenner Raffles geen spoor van twijfel meer over, of de beide jongelieden hadden woorden met elkander gehad....

Steeds dichter vulde zich de groote ontvangsalon, die ondanks zijn omvang bijna te klein was voor dit groote aantal gasten, en het was goed, dat Raffles het stellige besluit had genomen het huis van Sigrid Kaldrup te eerbiedigen, want wel verleidelijk blonken overal de diamanten, fonkelden de saphieren, en glansden met een bleeken glans de paarden.

Er waren daar vele schoone vrouwen, om wier ranke halzen al die sieraden nog meer schittering schenen te krijgen, er waren er ook die oud waren en tanig, maar die zich niettemin met nog rijker tooi hadden opgesierd.

Raffles taxeerde dat er in dezen salon tegen het oogenblik waarop de butler met zijn hooge stem kwam aankondigen dat het diner gereed was, voor een waarde van ettelijke millioenen

sieraden van allerlei aard door de damesgasten ten toon werd gespreid.

Langzaam trok de stoet door de breede vleugeldeuren naar de groote eetzaal, die een schitterende aanblik opleverde met haar vijf groote tafels, afzonderlijk geplaatst en verschillend van grootte, een ronde in het midden, en daaromheen vier andere als zoovele satelieten van een planeet, met haar goudlederen behang, haar lusters, haar mollig Perzisch vloertapijt, haar kleine estrade, waarop een vijftal uitmuntende muzikanten hadden plaats genomen, verborgen achter zijden shawls die neerhingen van het plafond, haar schatten aan damast, kristal en zilver.

Vroolijk koutend namen de gasten plaats aan de tafels.

Raffles had nog eenige woorden kunnen wisselen met den ouden Kaldrup, die een zorgelijken rimpel tusschen de dikke wenkbrauwen vertoonde, en nu zag hij hem neerzitten aan de groote middentafel, met een zwaarlijvige kolonelsvrouw ter rechterzijde en de spichtige nicht van den Minister van Buitenlandsche Zaken, die pas vijftig millioen dollars had geërfd, aan zijn linkerhand.

Aan dezelfde tafel zaten ook Sigrid met haar verloofde.

Miss Williams zat aan zijn eigen tafel en hij had tot buurdame een niet heel mooie, maar zeer geestige Fransche schrijfster, die een studiereis maakte door Amerika en die het schrijven louter voor haar vermaak beoefende, want zij was buitengewoon rijk.

Vrij spoedig vlotten de gesprekken, nu en dan werd er door de jongelui gedanst op de tonen van het kleine orkestje, — de bedienden, geholpen door een uitstekend afgericht hulp-personeel droegen snel en geruischloos de spijzen van het geweldig groote buffet naar de tafels.

Raffles behoefde zich waarlijk niet te beklagen, want zijn tafeldame sprak zeer onderhoudend en hij genoot van haar rake opmerkingen over het land van den dollar, die zij hem zonder voorbehoud durfde geven, daar zij hem voor een Engelschen edelman hield.

„En zeg mij nu eens eerlijk, Graaf," zoo zeide de geestige Française tenslotte, terwijl zij van terzijde schelms naar hem opzag, „wat of u in dit eigenaardige land wel het meeste aantrekt."

„Wanneer ik dat zonder voorbehoud mag zeggen, Madame, het zijn de stoombooten die ons er zoo spoedig weer vandaan kunnen brengen!" antwoordde Raffles glimlachend.

„Maar het is toch wel heel interessant!" meende de Française weer, peinzend naar haar

glas turend, dat zij juist in de rechterhand had opgeheven.

„Daaraan kan niemand twijfelen, madame! Het is stellig een van de meest belangwekkende landen ter wereld, omdat alles zoo nieuw, zoo frisch, zoo sterk is! Er zijn hier zooveel misstanden als er inwoners zijn, maar dat merkt men niet op, als men het land als een reusachtig geheel beschouwt, een geweldige machine, die....”

Raffles hield plotseling op, midden in zijn zin, en hij zou haar ook in het geheel niet beëindigen, dien avond.

Want zijn goed geöfend en scherp oor, had plotseling een paar woorden gehoord, hij wist niet eens goed welke, gevolgd door een lach, een hooge trillende lach, dien hij kende!

Veel te lang had hij dien lach in zijn ooren hooren naklinken, om hem nu niet dadelijk te herkennen, ook al gelek het onzinnig, ondenkbaar, onmogelijk!

Hij had hem gehoord in het ronde torenvertrek!

Zooeven had hij den Moloch hooren lachen!

Hij was er zoo volkomen zeker van, dat hij bijna had willen opspringen om luid uit te schreeuwen: „Zwijgt allen, zwijgt onmiddellijk, en laat den man opstaan, die daar het laatst gelachen heeft!”

Hij zag echter onmiddellijk de dwaasheid in van dit voornemen, men zou hem voor een gek aanzien, en de man die daar gelachen had zou er zich natuurlijk wel voor wachten zich bekend te maken.

Nu trachtte Raffles zich te herinneren, van waar die lach geklonken had.

Maar ook hiervan zag hij spoedig het onmogelijke in.

Reeds was dat geluid allang weder overstemd door andere, door het geroezemoes van vroolijk gebabbelen, het gerinkel der glazen, en de klanken van de muziek.

Het kon evengoed dicht bij hem zijn geweest, als aan een der verder afgelegen tafeltjes, hij kon het niet zeggen.

Hij keek met een afwezigen blik naar de zwarte ruggen der heeren die naar hem waren toegekeerd, en naar de glinsterend witte overhemden dergenen wier gezicht hij kon zien.

Hij keek beurtelings naar den dikken bankier, die een paar plaatsen van hem af zat, naar den mageren vlieger-luitenant, die nog bijna een kind gelek in zijn splinternieuwe uniform, waarop hij zoo grappig trotsch was, naar Sven Borne, die met zijn vork speelde, en aan wien het nu duidelijk te zien was, dat er een klein krakeel tusschen hem en zijn aanstaande was gerezen, naar den kaalhoofdigen ontdekkingsreiziger, die zijn

in goud gevatte lorgnet oppoetste met zijn servet, en zijn tafeldame blijkbaar onduelbaar verveelde, naar den ouden butler, die zachtjes heen en weer liep om te zien of er niets haperde, en naar nog zoovele andere heeren, van wien hij verreweg de meeste niet kende, en zelfs nooit te voren gezien had, maar die aan hem waren voorgesteld als rijke industrieelen, bankiers of kunstenaars van naam.

Kon een hunner het geweest zijn?

Was het denkbaar, dat een van de gasten werkelijk die gevreesde Moloch was, die duizenden deed sidderen, en voor wien een geheele wereld in angst verkeerde?

Het leek volkomen krankzinnig, en toch wist Raffles, dat hij zich niet vergist kon hebben. Evenmin als er twee menschen zijn, wier stem bedriegelijk veel op elkander gelijkt, evenmin zijn er twee die juist op dezelfde wijze lachen. Soms bestaat er slechts een zeer geringe nuance, maar juist voor die bijna onmerkbare zwevingen had Raffles een uiterst fijn gehoor.

Zijn tafeldame bleef hem al dien tijd verbaasd aanzien, wachtend op het slot van den zin, en verrast door de wonderlijke uitdrukking van spanning en afwachting die zoo onverhoeds op het gelaat van den Engelschen graaf was gekomen.

Toen hij echter bleef zwijgen, begon zij zachtjes te lachen, dronk haar glas uit en vroeg guitig:

„De aandacht afgeleid door een van die mooie Amerikaansche vrouwen, Graaf?”

Raffles, tot de werkelijkheid teruggeroepen, maakte haastig zijn excuses, en trachtte een nieuw gesprek aan te knopen, maar het wilde niet al te goed meer gelukken, ofschoon hij zich tot het uiterste inspande, het onderhoud op denzelfden luchtigen conversatietoon te blijven voeren.

Hij gevoelde maar al te goed den ernst van het oogenblik, en hij was vastbesloten niet heen te gaan, vóór hij meerdere zekerheid had gekregen.

Van de ruim zeventig gasten waren er ruim veertig heeren, en al zou hij aan al die veertig personen achtereenvolgens dezelfde oudbakken grap moeten vertellen, die hen zou doen lachen, — hij zou door den zuren appel heenbijten! En wist hij het eenmaal, dan zou de Moloch zijn laatste fijne diner hebben genuttigd, dat zwoer hij bij zichzelf.

Het diner scheen hem nu eindeloos lang te duren en telkens spitste hij als het ware de ooren, luisterend naar het lachen en praten van anderen, en nog eenmaal meende hij dien eigenaardigen lach te hooren, heel kort maar, zonder te kunnen vaststellen, van waar hij geklonken had.

Eindelijk werd het dessert opgedragen, de champagne fonkelde in de kelken, alle verboden ten spijt, de stemming werd steeds opgewekter, en toen begaf men zich weder naar een nevenzaal, waar een podium was opgeslagen, en waar aanstonds de eigenlijke soirée een aanvang zou nemen.

Het was een zeer groot vertrek, en twee door portières afgesloten, breede doorgangen voerden naar een nevenzaaltje, waar een koud buffet was opgesteld.

De oudere dames en heeren konden zich daar ook vermaken met bridge of poker, maar bijna allen schenen er toch de voorkeur aan te geven in de zoogenaamde tooneelzaal te blijven.

Hier zou, in de opengehouden middenruimte, op den gladden parketvloer ook gedanst kunnen worden. Daaromheen stonden gemakkelijke diepe stoelen, gerangschikt om kleine tafeltjes, alsof men zich in een voortreffelijk ingericht cabaret bevond.

Langs de wanden brandden electrische luchters, met kappen van bruine, paarse en lichtroode zijde, die een schemerachtig licht verspreidden.

Met opzet hield Raffles zich een weinig achteraf, terwijl de gasten zich van de eene zijde naar de andere begaven en liet de anderen voorbij zich heengaan, scherp luisterend, maar hij hoorde volstrekt niet meer dat vreemde lachje, dat hem zooeven zoo verontrust had.

Hij zocht ook vruchteloos naar Sigrid, wie hij een paar hoffelijke woorden had willen zeggen over het welslagen van een van haar eerste groote diners.

Niet goed wetend wat hij nu zou aanvangen, en slechts met een half oor luisterend naar een van de gasten, die op het podium was gesprongen en daar op den prachtigen Bechstein vleugel een rhapsodie van Liszt speelde, drentelde Raffles door de zaal, kwam in de buffetzaal, zag een deur op een kier staan, opende ze wat verder, en haalde diep adem; hij bevond zich hier in den wintertuin, waar het volkomen donker was, en heerlijk frisch.

Hij stond op het punt zijn sigarettenkoker te voorschijn te halen, en hier wat rond te loopen, toen hij op eenigen afstand het grind meende te hooren kraken, daar waar de serre bij den wintertuin aansloot.

Hij vroeg zich reeds af wat dit te beteekenen had, toen hij ergens een raam hoorde openschuiven, en daarop zeer zacht hoorde fluiten.

Het werd stil, toen weer dat zachte gefluit, en het dichtschuiven van het raam.

Zeër nieuwsgierig wilde Raffles poolshoogte gaan nemen, toen er alweer iets anders geschiedde dat hem dit belette.

De deur waardoor hij was binnengetreten, en die hij eveneens had laten aanstaan, werd opnieuw geopend, toen in het slot geworpen, en een vrouw ging langs hem heen, terwijl hij in de duisternis stond, zóó dicht, dat hij de shawl, die zij zeker wegens de frischheid had omgeworpen, langs zijn hand voelde strijken.

Toen hoorde hij een stem uit de verte, die vroeg:

„Ben jij dat, Sigrid?”

„Ik ben het, Sven. Waarom heb je geen licht gemaakt? Het is hier zoo donker, dat men geen hand voor oogen kan zien.”

Als in antwoord op dezen uitroep werd de serre plotseling tamelijk helder verlicht.

De verloofde van de dochter des huizes had den schakelaar omgedraaid.

De eerste beweging van Raffles was zich haastig om te draaien en heen te gaan, om geen getuige te moeten zijn van het gesprek tusschen de beide jongelieden, maar toen bleef hij stilstaan, gehoor gevend aan een aandrift, die hij zelve nog niet goed begreep, en waarvan hij den oorsprong niet wist.

Hij stond goed verborgen achter een boschje rhododendrons, en daar het in den winter-tuin zelf nog altijd donker was, kon geen van de beide jongelieden hem zien. Hij echter kon door de bladeren heen hen beide duidelijk waarnemen en al hunne bewegingen volgen.

Sigrid Kaldrup stond nu ook reeds in de serre, en daar het licht op haar gelaat viel, kon Raffles zien, hoe bleek zij was.

Zij speelde zenuwachtig met het paarlen collier, dat om haar hals hing, en begon vlug te spreken, aanvankelijk zonder haren verloofde aan te zien.

„Ik heb je verzocht om hier te komen, Sven, omdat ik eens heel heel ernstig met je praten moet, en daartoe was in de balzaal natuurlijk geen gelegenheid.”

„Mijn hemel, wat zet je een ernstig gezicht, Sigrid!” riep de jongeman uit, met hoog opgetrokken wenkbrauwen, en blijkbaar niet goed wetend, wat hij met zijn figuur moest beginnen.

Tenminste, dien indruk kreeg Raffles, die hem nauwlettend gadesloeg, zooals hij daar op een paar passen afstand van het jongemeisje stond, en achteloos met de spitse bladeren van een palm speelde.

„Men zou waarlijk zeggen dat je het lachen heelemaal verleerd bent! Wat is er toch? Het is niet alleen vanavond, dat ik je in die stemming aantref, in de laatste dagen, na je terugkeer, is het niet veel beter geweest!”

„Dan heb je goed gezien, Sven!” zeide het meisje langzaam. „Ik ben ook niet meer dezelfde

van vroeger, en juist daarover wilde ik met je spreken. Wij hebben nog wel een kwartier vóór het souper begint, en al valt het mij zwaar, ik wilde gaarne dat vóór dien tijd alles gezegd was, wat er te zeggen viel!"

„Maar je ziet er werkelijk een beetje uit als een rechter van instructie, meisje!" hernam Sven Borne, en toen lachte hij.

Raffles had overal en steeds zijn zenuwen volkomen in zijn macht, maar thans had het toch

zeer weinig gescheeld, of hij had een kreet geslaakt, van verwondering, schrik en afschuw.

Want hij had den lach herkend, onmiddellijk, en zonder de minste aarzeling; het was de lach die hij in de ronde kamer had gehoord, — het was de lach van den Moloch!

Het ongeloofelijke was wààr, Sven Borne, en de Aanvoerder van de Bende van het Kwade Oog waren identiek met elkander!

DERDE HOOFDSTUK.

DE NEVEL VERDIKT ZICH.

De onverwachte slag was zoo hevig, dat Raffles vele minuten achtereen geen woorden kon onderscheiden, maar niets anders vernam dan een verward geruisch van stemmen in zijn oor.

Bij vroegere gelegenheden had zich reeds een enkele maal als de Moloch een man ontpopt van wien men dit zeker allerlaatst zou hebben verwacht, maar dit was bijna ondenkbaar!

Die Sven Borne was ingenieur, rijk, zeer gezien, en hij stond aan den vooravond de echtgenoot te worden van een allerbekoorlijkst meisje, met een schoonen geest en die van haar vader een bruidschat zou medekrijgen, vele millioenen dollars groot.

Was die man dan krankzinnig, dat hij dit alles verwierp, om het pad der misdaad te betreden, dat hem, ondanks al zijn schrandereheid vroeg of laat in de gevangenis, misschien wel op den electrischen stoel moest brengen?

En dan zijn gelaat!

Wie zou achter die wel knappe, maar vrij onbeteekenende trekken, zulk een laagheid hebben gezocht, zulk een afschuwelijke boosaardigheid, die voor den verslagen vijand de afgrijselijkste martelingen wist uit te denken?

Kon het zijn, dat de man, die lid was van twee der duurste clubs van New-York, die een renstal hield, die zich bewoog in de hoogste kringen, die nimmer gemist werd bij een base-ball wedstrijd of op een course, dezelfde man was, dien hij nog slechts weinige dagen geleden, met den kap over het hoofd, gezien had in den afgelegen toren? Kon hij waarlijk de Moloch zijn?

Raffles kón het zich niet beseffen in den aanvang, en hij pijnigde zijn hersens, om tot klaarheid te komen.

En langzamerhand begon hij zich zekere geruchten te herinneren, die aangaande het par-

ticuliere leven van Sven Borne liepen, waaraan hij aanvankelijk geen geloof had willen hechten, maar die zich thans met onweerstaanbare kracht aan hem opdrongen, geruchten die hem afschilderden als een losbol, die nu en dan hoog speelde, plaatsen van vermaak bezocht, die men onmogelijk kon noemen in het gezelschap van fatsoenlijke vrouwen, en omgang had met vrienden, voor wie de deuren van verreweg de meeste salons te New-York onverbiddelijk gesloten bleven.

En plotseling schoot het hem ook in de gedachten, dat Sven Borne, de eenige persoon was geweest, die met mogelijkheid iets had kunnen afweten van het vertrek van zijn aanstaanden schoonvader Kaldrup en zijn verloofde, naar El Pazo, waarheen zij zich op raad van Raffles begeven hadden, die hen dringend op het gemoed had gedrukt, aangaande deze reis tegenover ieder een volkomen zwijgen in acht te nemen.

Naderhand echter had Sigrid hem bekend, alleen haren verloofde op de hoogte te hebben gesteld, omdat zij haren aanstaanden echtgenoot niet buiten een zaak van zulk een groot gewicht wilde houden.

Welnu, als de bandieten het verblijf der Kaldrups te El Pazo hadden uitgevonden, als Bianca Kirilef daarheen was gegaan om Raffles in het verderf te storten, dan kon dat alleen maar gebeurd zijn omdat Sven Borne op de hoogte was van die verblijfplaats.

En er was nog meer!

Er waren maar weinigen die het wisten, maar Sven Borne stond te boek als de beschermmer van een jonge en zeer mooie vrouw, met de prachtigste blauwe oogen, die men zich kon voorstellen, en waarvan het gerucht ging,

dat zij een lang gezochte avonturierster was.

Dat bleek dan nu de waarheid te zijn geweest, die vrouw kon niemand anders zijn dan Bianca!

En toch, aan den anderen kant, klonk het niet al te dwaas, dat een man in zijn omstandigheden, zijn eer, zijn heele bestaan in de waagschaal zou stellen, terwijl hij het gekuk voor het grijpen had?

Was zooiets afschuwelijks denkbaar, dat een man zijn eigen verloofde verried, haar liet oplichten, — en dan een millioen dollar losprijs van den vader eischte?

Maar dan had hij haar ook in het geheel niet lief, dan was het hem alleen om haar geld te doen geweest, dan had hij zich zeker later toch vrij willen maken, en dan was hij een schurk, voor wien zelfs de electrische stoel nog te goed was, en die ternauwernood een goeden strop verdiende.

Raffles tuurde aandachtig naar hem door de bladeren van de struik, en hij zag dat het gezicht van den jongeman sedert zoo even een verandering had ondergaan.

Er lag nu een soort van hooghartige verbazing op, gemengd met ongeduld.

En nu hoorde hij pas weer de woorden, die daarginds gesproken werden.

„Ik weet niet of al die geruchten waar zijn, Sven,” zoo vervolgde Sigrid een zin, dien zij blijkbaar zooeven begonnen was. „Ik hoop dat je ze kunt ontkennen, want ik zou liever afscheid van je nemen, terwijl ik toch nog een goede herinnering aan je kon behouden, de herinnering aan een gentleman.”

„Het is je dus ernst, dat je onze verloving wilt verbreken?” riep Sven Borne uit, maar er klonk volstrekt geen smart of hevig verwijt in zijn stem, — veeleer gekrenkte trots en ongeloof.

„Volkomen ernst, Sven! Er is in den laatsten tijd veel door mijn hoofd gegaan, en . . . ik ben tot de ontdekking gekomen dat ik je toch eigenlijk niet zóó lief heb, als men den man moet lief hebben, die aan onze zijde het leven moet doorgaan!”

„En zou men mogen weten, waaraan die plotselinge verandering in je stemming is toe te schrijven?”

Het gelaat van Sven Borne was op dat oogenblik naar Raffles toegewend, en deze zag, hoe zijn oogen thans geheel van uitdrukking veranderd waren, en op een zonderlinge wijze fonkelden.

Het was duidelijk dat hij zeer opgewonden was, en dit met groote moeite trachtte te verbloemen.

„Ik heb je over die geruchten al gesproken, Sven, en die zijn al erg genoeg voor mij, maar dat is toch niet het voornaamste punt. Ik zou het afschuwelijk hebben gevonden, je omgang

met die menschen die je onwaardig zijn, maar ik zou het je hebben kunnen vergeven. Neen, het is iets anders, ik heb je niet meer lief, Sven!”

Zij had dat laatste heel langzaam gezegd, met een afgewend gelaat en gebogen hoofd. Het was te zien dat de bekentenis haar moeite kostte.

Een oogenblik stond Sven Borne met gebalde vuisten dicht voor haar, en zeide toen met opeengeklemd tanden:

„Maar daarvoor moet een reden zijn! Ik wist niet, dat je zoo wispelturig was! Wat heb ik misdaan, iets tastbaars meen ik, dat je meening ten mijnen opzichte, zóó grondig kan hebben gewijzigd?”

„Je hebt niets gedaan, Sven, dat is het juist!” antwoordde het meisje op treurigen toon. „Je hebt me afgehaald om met me naar de comédie te gaan, je hebt mij weer naar huis gebracht, je hebt met mij getennist en geroeid, gedanst en gedineerd, en nooit, bij geen enkele gelegenheid heb ik het waarachtig gevoel gehad, dat je van mij was en ik van jou, dat je aan niets anders dacht dan aan mij, als ik bij je was en dat je je leven voor mij zoudt willen geven, als ik eens in gevaar zou verkeeren.”

„Overdreven romantiek!” riep Sven Borne met een driftig gebaar uit. „Dat doe je tegenwoordig niet meer!”

„Geloof je dat, Sven?” hernam het meisje langzaam. En nu hief ze haar bleek gezichtje weer naar hem op. „Ik denk er anders over! Ik ben geen echte Amerikaansche, dat weet je wel, maar een Zweed, evenals jij! Je bent wel zeer veranderd, in minder dan een half jaar tijds!”

„Onbegrijpelijk veranderd!” mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij zachtjes het hoofd schudde. „Het is mij, alsof ik droom! Er is iets, dat mij als iets volkomen onbegrijpelijks treft in deze geheele zaak. Daar staat dezelfde man, die iets meer dan een half jaar geleden mij behulpzaam was bij de opsporing van zijn verdwenen verloofde, die daarbij in het gevecht, dat toen volgde, een paar bandieten heeft neergeschoten, dat wil zeggen, dat hij dus zijn eigen mannen om het leven zou hebben gebracht. Ik zie hem nog, zooals hij daar doodsbleek stond, half waanzinnig van angst, en zich eerder had laten dooden dan toe te laten, dat ik hem bij die onderneming niet zou hebben meegenomen! Ben ik dan gek? Is dat alles maar een droom geweest en geen werkelijkheid? Kom, kom, Raffles, je weet immers wel dat dit onzinnig is! Wat dan? Kan ik mij hebben vergist? Was het niet zijn lach, dien ik zooeven hoorde? Neen, en duizendmaal neen! Ik heb mij niet vergist, niemand die op die wijze lacht, zoo snel, zoo hoog, — alsof een waanzinnige lacht! Er schuilt hier ergens een

raadsel dat ik moet trachten op te lossen, op welke wijze dan ook! Die man is heel iemand anders dan de Sven Borne van zes maanden geleden, het lijkt mij wel alsof hij onder een kwade betoovering staat!”

De beide jongelieden hadden een oogenblik gezweven, en nu bracht Borne met een afwezig gebaar de hand aan het voorhoofd, en zeide kortaf:

„Laten wij dit gesprek niet rekken, Sigrid! Als ik veranderd ben, dan ligt dat misschien niet geheel en al aan mij, jij hebt je eischen te hoog gesteld, denk ik.”

Het meisje deed een stap naar hem toe, legde hem met een hartelijk gebaar de hand op den schouder, en zeide op denzelfden neerslachtigen, droeven toon:

„Maar vroeger, vroeger, Sven? Je was toen heel anders! Je werkte hard, je studeerde, je was veel bij mij, en ik wist zeker dat je van mij hield en van niemand anders ter wereld. Maar je vrienden...”

„Praat toch niet altijd over hen!” viel Sven Borne haar norsch in de rede. „Ik wil geen aanmerkingen op mijn vrienden hooren! Waar zou dat heen moeten, naderhand als wij eenmaal getrouwd waren?”

De hand van het meisje viel slap langs haar zijde neer en zij trad weer achteruit en zeide zoo zacht dat Raffles haar nauwelijks kon verstaan:

„Wij zullen nooit trouwen, Sven, ik zeg je dit nu nog eens, en laat het dan voorgoed uit zijn. Ik kan je niet meer liefhebben, het is beter dat je nu maar spoedig heengaat, zonder dat het opvalt, en — dan moet je mij ook maar niet meer bezoeken, — dat is veel beter!”

Zij scheen hem de hand te willen toesteken, ten afscheid, maar hij sloeg haar arm ruw ter zijde en zeide op schorren toon:

„Dus je stuurt mij weg als een schooljongen? O, maar dan weet ik het al, dan is er ook een ander! Ik zie je verbleeken, het schijnt dus dat ik goed geraden heb! Maar dan is ook alles opgehelderd, en nu moet ik dan maar heen gaan, mij terugtrekken, en de plaats aan een ander afstaan? Maar dan ken je mij toch ook werkelijk niet, Sigrid! Ik laat mij niet op die wijze verdringen, om zulke futiele redenen die geen steek houden!”

Hij had haar eensklaps bij de pols gegrepen, en vervolgde met zijn gelaat dicht bij het hare:

„En vanavond ben je schooner dan ooit! Nooit heb ik je zoo bekoorlijk gezien. Ik geef je niet prijs, alles wat wij zooeven gesproken hebben is gekheid, ik laat je niet los, en ik sta je niet af aan een ander! Kom — kus mij!”

Hij had ook haar andere pols gegrepen, en trachtte haar met ruw geweld aan zijn borst te drukken.

Zij boog zich zoover mogelijk achterover, met een uitdrukking van smart en afschuw op haar bleek gezicht en stamelde:

„Laat mij los, Sven! Hoe durf je het wagen, wat ben je laag, lager nog dan ik dacht. Ik wil niet, laat mij gaan, of ik schreeuw om hulp!”

„Dat is volstrekt niet noodig, Miss Sigrid,” klonk een rustige stem dicht bij haar.

Raffles was reeds even te voren uit zijn schuilplaats getreden, maar de opgewonden jongelieden hadden zijn nadering niet eens bespeurd, en nu stond hij daar op een afstand van slechts weinige passen, blijkbaar volkomen kalm en zonder dat er op zijn gelaat iets anders te lezen viel, dan die eigenaardige geblaseerde uitdrukking, die men op zoo menig gelaat ziet van beklagenswaardige soirée-bezoekers, die eigenlijk veel liever rustig thuis waren gebleven.

„Laat die dame los, mijnheer!” vervolgde Raffles, zonder zich te verroeren.

Onwillekeurig liet Sven Borne de polsen van het meisje los, die dadelijk een stap in de richting van Raffles deed, als zocht zij bij hem bescherming.

Borne liet zijn blikken zwijgend een oogenblik van den een naar de ander dwalen en er kwam een flikkerende glans in zijn oogen, toen hij op doffen toon langzaam sprak:

„Ah, zoo! Waait de wind uit dien hoek? Een redder in den nood, die blijkbaar allang het gunstige oogenblik heeft afgewacht. Nu begrijp ik ook je veranderde houding, Sigrid! Mag ik je geluk wenschen met deze nieuwe aanwinst?”

Sigrid slaakte een zachten, smartelijken kreet en boog het hoofd, alsof zij een slag had ontvangen, maar Raffles was met een paar stappen vlak voor Borne getreden, nu met dicht opeen getrokken wenkbrauwen, het gelaat strak als marmer, en beet hem toe:

„Wees voorzichtig met uw woorden, mijnheer! Ik verbied u in bijzijn van deze dame ook maar een enkele lettergreep te uiten die in haar nadeel zou zijn. Gij zijt een ellendeling, nog veel grooter dan Miss Sigrid ooit heeft kunnen vermoeden, en ik wensch er haar van harte geluk mee, dat zij u de deur wijst. Zij verdient waarlijk wel beter.”

Borne liet een schel lachje hooren, dat nu voor Raffles geen spoor van twijfel meer liet aan zijn identiteit, en riep:

„Ik geloof waarachtig dat de man mij durft kapittelen! Wie ben je eigenlijk? Wat vermeet jij je! Weet je wel wie ik ben?”

Raffles had den ander stevig bij een lapel

van zijn rok vastgegrepen, trok hem een weinig naar zich toe, klaar om met de linkervuist toe te slaan, en herhaalde langzaam:

„Of ik weet wie je bent? Nu, dat zou ik meenen! En ik zal Miss Sigrid moeten verzoeken zichzelve meester te blijven, want ook zij zal het moeten weten.

„Die man, Miss, die gij beschouwd hebt als iemand van uw eigen kringen, iemand die u waardig was, kortom als een gentleman, die man is de Moloch! Hij is de aanvoerder van het Kwade Oog, en binnen vijf minuten zal hij in handen van de politie zijn.”

VIERDE HOOFDSTUK.

DE NEVEL TREKT OP.

De uitwerking van deze woorden was verschrikkelijk!

Sigrid liet een schreeuw van afschuw en ongeloof hooren en staarde met wijdopengesperde oogen beurtelings naar de twee mannen, witter dan het zakdoekje dat zij in de hand hield, en op het punt neer te storten.

Het gelaat van Borne had een verschrikkelijke verandering ondergaan. Het was loodkleurig geworden en zijn oogen glansden als die van een getergd roofdier, terwijl het schuim hem op de lippen kwam.

Hij liet een soort van rauw gebrul hooren en wierp zich zoo onverhoeds achteruit, en met zooveel kracht, dat de lapel van zijn rok werd afgerukt en hij zich bevrijd had.

Hij bracht bliksemsnel de hand naar zijn broekzak, maar Raffles was hem voor.

Zijn linkerhand schoot sneller dan de gedachte vooruit, en trof hem met een harden slag tegen de kaak.

Sven Borne stond even als een dronken man te waggelen en viel toen voorover, zonder zelfs zijn handen voor zich uit te steken.

In den val raakte zijn hoofd den met een ijzeren hoepel beslagen rand van de kuip met de palm erin.

Hij bleef bewegingloos liggen, terwijl het bloed in een dun straaltje uit een vrij groote wonde stroomde.

Als een geestverschijning stond Sigrid nog altijd op dezelfde plek, en nu pas kwamen de woorden met moeite over haar lippen:

„Is het waar? Is het waar? John Raffles, hebt gij de waarheid gesproken?”

„Gij behoeft er niet aan te twijfelen Miss, hebt gij dan zijn gezicht niet gezien?”

Het jonge meisje boog zwijsend het hoofd, en sidderend bedekte zij het gelaat met beide handen, terwijl zij zacht kreunde.

Zij zou zijn gevallen als Raffles haar niet

had opgevangen, die haar behoedzaam naar een antieke marmeren bank geleidde en haar daar voor een oogenblik deed neerzitten.

Hij trad weer op den bewusteloze toe, keek een oogenblik op hem neer, en sprak toen:

„Hij verliest veel bloed, hij schijnt tamelijk ernstig gewond te zijn. Wie hij ook zijn mag, hij is een mensch, en wij mogen hem niet laten doodbloeden. Staat ge mij toe, dat ik hem met behulp van een der bedienden naar een afgelegen vertrek laat dragen, waar ik hem vlug een noodverband kan aanleggen? Ik weet dat gij een goed voorziene huisapotheek hebt.”

„Doe maar wat gij wilt!” zeide het meisje, met het hoofd tegen den rug van de bank geleund, en nauwelijks verstaanbaar. „En laat het spoedig geschied zijn, het is bijna meer dan ik kan dragen. Nooit, nooit zou ik dit hebben geloofd, nooit zoo lang ik leef.”

„Dan zal ik schellen!” hernam Raffles zacht. „Wij kunnen zeggen, dat hij zichzelf gewond heeft, — het doet er ook trouwens niet veel toe, want de waarheid zal toch spoedig aan het licht komen. Maar eerst . . .”

Hij bukte haastig naast het lichaam neder en onderzocht vlug en handig alle zakken.

Hij haalde er van die kleine voorwerpen uit, die een man van de wereld menigmaal bij zich heeft, zelfs al is hij in den rok gekleed, een platte gouden sigarettenkoker, een beurs voor goudgeld, een paar sleutels, eveneens klein en plat, een fijn, geparfumeerd zijden doekje, en dan, uit een met een knoop gesloten binnenzak een portefeuille, waarvan hij den inhoud haastig inkeek.

Hij vond er een briefje in, zeer lakoniek, dat onderteekend was met de enkele letters B.K. Het luidde: „Ik zal er morgen om één uur in den nacht met de jongens zijn.”

Raffles keek naar den poststempel, de brief was den dag tevoren op de bus gedaan . . .

Een oogenblik dacht hij er over ook dit aan het jongemeisje mede te deelen, maar een blik op haar smartelijk verwrongen gezichtje, weerhield hem daarvan.

Hij keek even om zich heen, en zag in een hoek een telefoontoestel hangen.

Hij trad er haastig op toe, en belde zijn eigen telefoonnummer op.

Hij wachtte ongeduldig, het oog op den gewonde gericht, en vroeg toen zacht:

„Ben jij daar, Brand? Wat zeg je, stond je juist op het punt hierheen te komen? Daarvoor moest ik je eigenlijk beknoeren, maar toevallig heb ik je eigenlijk juist nodig! Kom met Henderson zoo spoedig je kunt hierheen, maar ook zoo onopvallend mogelijk en wacht aan den overkant van de straat op mijn lichtsein. Is het me onmogelijk om dat te geven, omdat er spionnen in de buurt zijn, dan zal ik het fluitsignaal wel geven. Wapen je — er zal misschien wel gevochten moeten worden! Haast je!”

Hij wachtte het antwoord niet eens af, maar hing den hoorn weder aan den haak, schelde, en zeide tot den bediende, die een oogenblik later binnentrad en vol verbazing van den een naar den ander zag:

„Help mij, mijnheer Sven Borne naar de kamer te dragen, die Miss Sigrid je zal aanwijzen. De verloofde van juffrouw Kaldrup heeft een ongelukkigen val gedaan en is met het hoofd tegen den ijzeren rand van die kuip terecht gekomen. Neem hem bij de beenen, ik zal hem bij de armen dragen.”

Waarschijnlijk dacht de bediende het zijne van die ongelukkige val, maar hij gehoorzaamde toch onmiddellijk, wierp een schuwen blik op zijn meesteres, die wankelend overeind was gerezen, en het kleine groepje voorging, waar een breede rustbank stond, en dat er uitzag als een eenvoudig boudoir.

„Dit hoort bij een van de logeerkamers!” zeide ze toonloos. „Leg hem daar maar neer, ik ik zal dadelijk het medicijnkastje halen.”

Sven Borne, wiens gelaat nu doodsbleek was, werd op den divan neergelegd, en toen beval Raffles kortaf den bediende:

„Een kom schoon water en azijn!”

De man wilde reeds weggaan, toen Raffles hem met een gebaar weerhield en er aan toevoegde:

„Het is volstrekt niet nodig, dat de gasten verontrust worden, of mijnheer Kaldrup, dus geen woord hierover, heb je me goed begrepen? Geen woord!”

De bediende knikte zwijgend en ging haastig heen.

Raffles boog zich over den gewonde heen,

beschouwde de wonde, toen aandachtig het marmewitte gezicht, richtte zich weer op, en zeide peinzend:

„Merkwaardig, zijn gezicht heeft nu weer een geheel andere uitdrukking dan zooeven, zoo kalm, zoo rustig... en hij zag er uit als een woedende tijger toen ik hem ontmaskerde!”

Hij stond nog in dezelfde houding, toen Sigrid weder binnentrad met een mahoniehouten kist die zij op een kleine tafel neerzette en opende.

„Is hij zwaar gewond? Zal hij — sterven?” vroeg zij, even haar hand op den arm van Raffles leggende.

„Daarvan is waarschijnlijk geen sprake!” antwoordde Raffles geruststellend. „Hij is even boven de slaap gewond, en de wonde is ook vrij diep, maar ik geloof niet dat er beenderen versplinterd zijn, ofschoon wij dat dadelijk eens zullen onderzoeken. Kunt gij hier nog wat meer licht maken?”

Zwijgend draaide het meisje nog eenige lampen op, na het gordijn voor het eenige raam te hebben dichtgetrokken.

Raffles had zijn rok en vest reeds uitgetrokken, zijn hemdsmouwen losgeknoopt en omgeslagen, en nu nam hij uit de handen van den inmiddels reeds weder binnentreden bediende de groote kom met water, een handdoek en een flesch azijn aan.

„Gij kunt wel weer gaan!” zeide hij toen met een hoofdknik.

Weer ging de bediende heen, met een gelaat, dat boekdeelen sprak, en Raffles begon onmiddellijk de wonde te reinigen.

„Geef mij eens een schaaftje!” verzocht hij, zonder om te zien, en alleen maar de hand uitstrekkend.

Sigrid zocht even in de kist, en overhandigde hem toen een vrij groote schaar.

„Ik moet wat van zijn haar afknippen!” legde Raffles uit. „De wonde is half door het haar bedekt en ik kan er niet goed bij.”

Terwijl de schaar knipte in het welige, blonde haar, vroeg Sigrid met een flauwen glimlach:

„Gij zijt dus een dokter ook?”

„Ik ben gediplomeerd, Miss Sigrid, en als ik wilde zou ik het recht hebben om praktijk uit te oefenen,” antwoordde Raffles, nog steeds knippend, zonder om te zien. „Wilt ge die schaal eens dicht bij mij houden?”

Sigrid kwam met de kom water en azijn vlak naast hem staan, en zeide schuchter:

„Zou die ongelukkige zeer zwaar gestraft worden, denkt gij?”

„Dat weet ik niet, dat hangt er van af, welke misdaden hij reeds bedreven heeft.”

„Vindt gij het niet verschrikkelijk?”

„Ik vind het verschrikkelijk, Miss Sigrid, maar in de allereerste plaats vind ik het ongehoorlijk. Het is mij volkomen raadselachtig, dat een man in zijn omstandigheden tot dit geheimzinnige leven van misdaad kan vervallen! Ik moet u een onbescheiden vraag doen. Geloof u stellig, dat hij u vroeger heeft lief gehad?”

„Dat durf ik bezweren!” zeide het meisje met vaste stem. „Hij bekommerde zich volstrekt niet om mijn geld, dat weet ik zeker. Hij had zelfs niet eens graag, dat vader mij zulk een hoogen bruidsschat zou meegeven.”

„Dat maakt er de zaak nog des te vreemder door. Wilt u een oogenblikje ter zijde gaan? Zoo is het goed, nu valt het licht beter! Gij ziet dat ik hem heel wat haar heb moeten afknippen, de wonde bloedt nu zoo erg niet meer, geef mij nog eens wat watten, en ook het bloedstelpende middel dat ik daar zie; u kunt het op dit schoteltje gieten.”

Raffles was druk doende, met water, een ontsmettingsmiddel en watten, den omtrek van de wonde te zuiveren, toen hij plotseling ophield, want de gewonde, die tot dusverre doodstil had gelegen, maakte eensklaps een schokkende beweging, en een zenuwachtige rilling liep over zijn gelaat.

Raffles hief zich verwonderd een weinig op, en mompelde:

„Wat is dat nu voor een zonderlinge reflexbeweging? Ik druk hier even met den vinger en toen....

Hij plaatste zijn vinger opnieuw voorzichtig op de afgeschoren plek, waar zooeven nog dichte lokken hadden gehangen en weer liep diezelfde krampachtige trekking door het lichaam van den gewonde, en heel even knipperde hij met de wenkbrauwen.

„Wat doet u? Lijdt hij pijn?” vroeg Sigrid, die verbaasd had toegezien.

„Dat schijnt wel zoo! Ik begrijp niet....”

Hij boog zich dicht over den bewustelooze heen, bekeek met de grootste aandacht de wonde, knipte nog wat meer haar weg, betastte zorgvuldig het schedeldak, de geheele omgeving van het roode gat, verwijderde met behulp van een pincette een paar kleine scherfjes been, en eensklaps riep hij vol verbazing uit:

„Maar dat is een tumor!”

„Wat is dat?”

„Een abces! Zie maar, het is duidelijk te zien! Een gedeelte er van is zichtbaar bij de wondrande! Heeft hij dat al lang bij uw weten?”

„Een abces? Daar heeft hij mij nooit over gesproken!” riep Sigrid verbaasd uit.

„Heeft hij dan soms een ongeluk gehad, van de trap gevallen of van zijn paard?”

Het jonge meisje slaakte een kreet, en zeide toen, snel sprekend:

„Ja! Ruim en half jaar geleden nam hij deel aan een parforce-rit, en toen is hij met zijn paard gestort bij het nemen van een gevaarlijke hinderenis! Het paard brak beide beenen en moest dadelijk worden afgemaakt, maar Sven zelf kwam er goed af, hij klaagde alleen maar over een beetje duizeligheid, hij had een arm ontwricht en een paar schrammen opgelopen.”

Raffles had aandachtig toegeluisterd, met de pincette nog in zijn hand, en nu boog hij zich plotseling weer over den gewonde heen, bleef wel vijf minuten in die houding staan en toen hij zich weer oprichtte, lag er een zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat.

„Miss Sigrid, ik geloof dat ik u iets zeer merkwaardigs heb mede te deelen. Als ik mij niet sterk vergis, dan hebt u wellicht binnen weinige dagen den Sven Borne weder terug, zooals hij vroeger was; galant, romantisch, vol liefde voor u; een edelman in den volsten zin van het woord, die zijn leven waagt om het uwe te redden, zooals hij immers reeds eenmaal gedaan heeft, toen hij aan mijn zijde uw ontvoerders ging bestrijden!”

Het jonge meisje deed verbleekend een stap achteruit, met de hand op het hart en stamelde:

„Drijft u den spot met mij? Wat meent u toch?”

„Ik meen, Miss, dat er hier iets geschied is, waarvan ik nog enkele andere voorbeelden weet in de criminalistische en de medische geschiedenis! Die val van zijn paard heeft een abces doen ontstaan, hetgeen de geneesheeren een tumor noemen, gelegen tegen het schedeldak, en die al dien tijd een zekere drukking heeft uitgeoefend op een gewichtig deel van de rechter hersenkwab! Dit heeft een zeer ongunstigen invloed uitgeoefend op zijn geestvermogens. Dit is geen sprookje, ik verzeker het u, iets dergelijks is al meer voorgekomen. Bij den val tegen den ijzeren kuipband is dat abces eveneens geraakt, en als ik er met den vinger op druk, veroorzaakt dat hevige pijn. Het moet zoo spoedig mogelijk worden weggenomen en ik geloof u te kunnen verzekeren, dat met het abces.... ook de misdadiger zal verdwijnen!”

Geruimen tijd bleef het meisje Raffles sprakeeloos aanstaren, niet in staat om te begrijpen wat hij daar zei. Toen vroeg zij stamelend:

„Is zooiets mogelijk? Wilt u daarmee zeggen, dat alleen de aanwezigheid van dat gezwel in de hersens hem zoodanig heeft kunnen veranderen dat hij van een lieven, goeden jongen werd tot den schurk, dien u gelooft?”

„Van zulke veranderingen, Miss Sigrid, zijn

meer voorbeelden bekend, dan gij wel zoudt denken!" antwoordde Raffles ernstig. „Reeds de Ouden zeiden immers al: „Ik denk, dus ik ben!" Het is zoo, de mensch is wat hij denkt, en in de hersens die zoo teer zijn en gevoelig, zetelt de bron van alles wat wij verrichten. Er kan bij mij geen spoor van twijfel meer bestaan, of dit abces heeft een zoodanige drukking uitgeoefend op de hersens, dat daardoor zijn geheele denkwijze veranderd is. Veel wat volkomen raadselachtig leek, wordt hierdoor opgehelderd, want ikzelf kon het mij volstrekt niet begrijpen, hoe een en dezelfde man zulke wijd-uitlopende dingen kon verrichten, den eenen dag zich in levensgevaar begeven om de vrouw te redden die men liefheeft, om een paar maanden later alles in het werk te stellen teneinde haar te verderven!"

Het meisje had een oogenblik met tranen in de oogen neergezien op het bleeke gelaat van den man, die daar terneder lag, onbewust van alles wat er geschiedde, en zeide nu peinzend: „Maar dan is er toch iets, wat mij nog geheel en al duister is."

„Wat meent gij, Miss Sigrid?"

„Sven heeft u geholpen, mij te redden uit de klauwen van die schurken, en daarbij, zooals gij zelf zegt, zijn leven in de waagschaal gesteld. Ik was echter ontvoerd, zoo hebt gij altijd gedacht, op last van den Moloch, dat moet hij dus zelf zijn geweest! Is dat aannemelijk?"

„Daarop zou ik u dadelijk bevestigend kunnen antwoorden, Miss Sigrid!" antwoordde Raffles glimlachend. „Kent gij het tooneelstuk, ik meen van Paul Lindau, dat „De andere" heet? En waarin de hoofdrol wordt vervuld door een rechter van instructie, die op ongeregelde tijden, zonder er zich zelf van bewust te zijn, geheel en al de macht over zijn eigen persoonlijkheid verliest, beruchte nachtkroegen bezoekt, en lid is van een Apachenbende?"

„Ik heb het niet gezien, maar ik heb er van gehoord. Maar dergelijke dingen bestaan toch niet in werkelijkheid?"

„Zij bestaan Miss, ik verzeker het u," antwoordde Raffles met nadruk. „Intusschen, ik zou niet gaarne durven beweren, dat iets dergelijks ook niet gebeurd is, ofschoon de mogelijkheid daarvan in het geheel niet is buitengesloten!"

Wij behoeven echter zoover niet te gaan, en kunnen zeer wel aannemen, dat aanvankelijk

niet de Moloch, dus Borne, zelf het bevel tot uw ontvoering heeft gegeven, en tot het vragen van den losprijs, maar dat dit het werk is van een der kapiteins."

„Zoo moet het wel geweest zijn, en ik dank den hemel, dat alles zoo beschikt is! Zonder dien val... o, ik durf er niet aan denken wat er geschied zou zijn, als die twist in de serre niet was voorgevallen, als gij niet zoo plotseling waart te voorschijn getreden en hem had doen vallen!"

Raffles legde een oogenblik de hand op haren arm en zeide ernstig:

„Ik ben zeker, Miss Sigrid, dat wij ook hierin weder, als in zoovele zoogenaamde toevalligheden, de hand hebben te zien van een hoogere macht, die al onze daden leidt en bestuurt. Nu heeft Sven Borne niets meer noodig dan rust, een vrij onbeteekenende operatie, twee weken te bed, en hij zal weder de oude zijn! En ik hoop van harte... dat wij allen dat dan ook van u kunnen zeggen!"

Het meisje keek hem een oogenblik schuw aan en wendde zich toen langzaam af, terwijl een donkere blos in haar bleeke wangen opsteeg.

Zij gaf er geen antwoord op, en scheen wat in de kist met de verbandmiddelen te zoeken, dat zij niet kon vinden.

Maar Raffles zeide bij zichzelf, bewogen door mededoogen:

„Alles zal wel weder terechtkomen! Zij zal hem opnieuw lief krijgen en spoedig genoeg zal ik geheel uit haar leven verdwijnen. Het is een episode geweest, niets anders dan een episode!"

Hij boog zich opnieuw over den gewonde, en toen scheen hem iets in te vallen.

Hij verliet haastig het vertrek, en liep door de gang naar de telefoon, die hij daar bij het langs gaan reeds gezien had.

„Ben je daar soms nog, Brand?" vroeg hij zachtjes, zoodra hij aansluiting had gekregen. „Op het nippertje? Nu, het is dus nog niet te laat! Breng mijn instrumententasch, de groote, en sublimaat mede. Ook chloroform, kortom, alles wat er noodig is voor een schedeloperatie!"

Neen, je hoeft niet te schrikken, het heeft niet veel om het lijf, en je mag ook geen nieuwsgierige vragen doen, want spoedig zul je alles hooren. Geef het étui eerst af aan den butler, en neem dan je waarnemingspost in. Doe het vlug, want ik vrees dat het huis reeds nu wordt bespionneerd."

VIJFDE HOOFDSTUK.

WAAR BIANCA WEDER TEN TOONEELE VERSCHIJNT.

Raffles ging haastig de kamer weer binnen, en hij vond het jonge meisje voor de sofa gezeten, en met een blik van innig medelijden neerziend op den gewonde.

„Zoo is het goed!” sprak hij tot zichzelf.

„Van medelijden tot opnieuw opbloeiende liefde is de stap niet groot! Wie weet wat voor schoons de toekomst haar nog zal brengen.”

Zij stond haastig op om plaats voor Raffles te maken, een weinig verwonderd door zijn plotseling heengaan, maar hij zeide met een flauwen glimlach:

„Gij kunt daar voorloopig wel blijven zitten, Miss Sigrid. Het is niet waarschijnlijk dat hij zal ontwaken, en wij kunnen vooreerst niets doen, alvorens ik tot de operatie overga.”

„Wat, wilt gij dat zelf doen?” riep Sigrid vol verbazing uit.

„Ik verzeker u dat het weinig om het lijf heeft. Gij zijt toch niet bevreesd voor het zien van bloed? Het zal in een oogenblik zijn afgeloopen, want het abces is niet zeer groot en het ligt gelukkig zeer gunstig.”

„Ik ben gedurende een deel van den wereldoorlog verpleegster geweest, John Raffles,” zeide het meisje zacht. „Ik ben niet bevreesd. Is het schedeldek niet gebroken?”

„Dat is het juist wel, op een zwakke plaats, maar ook dat zal vrij spoedig weer genezen. Daarvan kunt gij overtuigd zijn. Het is in zekeren zin een voordeel, want nu behoef ik niet tot trepanatie over te gaan.”

„Zal de operatie lang duren?”

„Geen tien minuten, naar ik hoop. Trouwens, ik wil bepaald dat het vóór één uur in den nacht is afgeloopen.”

„Waarom juist op dat uur?”

„Omdat op dat tijdstip Bianca Kirilef zal komen opdagen, zeer waarschijnlijk vergezeld van een paar van haar kornuiten!” antwoordde Raffles lakoniek.

„Hier? Bij ons in huis?” riep Sigrid uit, op een toon, die meer van ongeloof dan van schrik sprak.

„Ja, ik heb een briefje van haar gevonden, dat in zijn portefeuille stak!”

Raffles had met het hoofd even naar den bewustelooze gewenkt, en vervolgde nu zacht:

„Het is geen prettige ontdekking voor u, te weten, dat die vrouw met hem in nauwe relatie heeft gestaan, maar gij moet bij alles bedenken dat hij niet wist, wat hij deed.”

„I kvergeef het hem!” zeide Sigrid, nauwelijks hoorbaar. „Maar zou die vrouw weten en altijd geweten hebben, dat de Moloch en Sven....

„Zij heeft stellig geweten, dat zij een en dezelfde persoon waren, Miss Sigrid,” antwoordde Raffles ernstig. „Echter zal het haar wel onbekend zijn, hoezeer en op welk een raadselachtige wijze uw verloofde veranderd was. Ik denk dat zij hem pas heeft leeren kennen na die noodlottige val van het paard, die hem natuurlijk niet plotseling, maar geleidelijk, stukje bij beetje, tot een ander, een slecht mensch maakte. Eigenlijk kan ik het mijzelf niet vergeven, dat ik niet veel eerder iets dergelijks vermoed heb.”

„Maar wat zoekt die vrouw hier dan?”

„Wel, dat is tamelijk duidelijk, zij zoekt de juweelen van uw gasten!”

„Maar hoe denkt zij hier dan wel binnen te komen? Zij zal het toch niet wagen door een raam naar binnen te klauteren?”

„O, dat heeft voor een vrouw als zij is, niets te beteekenen!” antwoordde Raffles schouderophalend. „Het is bij de politie bekend, dat zij vaak in manskleederen optreedt! Maar wellicht past zij ook een geheel andere methode toe. Zeg mij eens, verwacht gij nog gasten?”

„Ik zou niet weten wie!”

„Nu, dan heeft zij er waarschijnlijk op gerekend, dat niemand anders dan de Moloch in persoon wel ergens een deur voor haar zal openen. Dat korte briefje is zeer waarschijnlijk de bevestiging geweest van een gesprek, en waarvan een strooptocht onder uwe gasten wel het onderwerp zal zijn geweest!”

„En dat, terwijl hier drie of vier detectives zijn?”

„Gij kent haar slecht, als gij denkt, dat dit haar zou kunnen weerhouden!” zeide Raffles hoofdschuddend. „Ik wil haar de eer geven die haar toekomst, en verklaren dat zij het zeer ver heeft gebracht in de kunst om zich te vermommen, die voor een vrouw nog zooveel moeilijker is dan voor een man!”

„En wat moeten wij nu doen? De politie waarschuwen?”

„O, ik hoop, dat wij het zonder de politie zullen afkunnen!” zeide Raffles luchtig. „Gij zoudt mij zelfs een dienst bewijzen, als gij die heeren er voorloopig maar buiten liet!”

„Maar waarom dan toch? Gij zelf hebt toch niets te vreezen?”

„Dat is het niet, Miss Sigrid! Maar, al zal de Bende haar schranderen leider verliezen, daarom zal zij toch niet dadelijk ophouden te bestaan. Er zijn te veel kapiteins, die allen rijkhalzend uitzien naar de bekleeding van den hoogsten post en wij kennen hen nog niet allen! Een paar zijn er achter slot en grendel geborgen, maar ook hun plaatsen zullen wel weer zijn ingenomen. Het is soms een wanhopig gevoel, dat vechten tegen een hydra, wie men telkens een kop afslaat, om even later te bemerken, dat er twee nieuwe voor in de plaats zijn gekomen. Maar ik wil het niet opgeven, en ik geloof dat ik een goed plan heb om beter door te dringen in de geheimen van de Bende.”

„Vindt gij het erg onbescheiden van mij, als ik u vraag, het mij mede te deelen?”

„Gij weet wel van niet. Ik vertrouw u volkomen en zal het u dus zeggen. Gij zult zelf al wel eens de opmerking hebben gemaakt, vergeef mij de ijdelheid, dat Sven Borne en ik vrij veel op elkander gelijken. Wij zijn juist even groot, onze lichaamsbouw verschilt weinig, onze oogen hebben ongeveer dezelfde kleur, en zelfs de vorm van ons gelaat vertoont vrij veel punten van overeenkomst. Er zijn natuurlijk verschillen, maar die kan ik gemakkelijk neutraliseeren. Borne droeg in de laatste maanden een knevel en die zal de gelijkenis reeds dadelijk aanmerkelijk doen toenemen, mijn wenkbrauwen zijn waarschijnlijk iets langer, maar ik kan er wat van afscheren. Hij heeft donkerblond haar, ik kan het mijne verven, of wat misschien nog beter is, een van mijn eigengemaakte pruiken dragen, kortom, ik wil mij zoodanig op hem doen gelijken dat zelfs die vrouw geen verschil zal kunnen ontwaren!”

„Maar, gij hebt mij wel eens gezegd, dat zelfs de hoogstgeplaatste kapiteins hem nooit anders hebben gezien dan met een kap over het hoofd.”

„Allen, behalve die vrouw! Zij kent hem, en heel goed ook. Maar stil, daar is geloof ik onzen vriend de buttler met mijn instrumententasch reeds.”

Hij trad op den ouden buttler toe, nam hem de tasch af, en knikte hem bemoedigend toe, toen hij den schichtigen, ongerusten blik zag in de oogen van den ouden, trouwen bediende.

„Het heeft niets te beduiden, Watson,” zeide hij vriendelijk. „Mijnheer is gevallen, en wij zullen hem een kleine aderlating geven.”

Raffles zeide het eerste het beste wat hem inviel, en de oude man ging gerustgesteld heen, in de vaste overtuiging dat een aderlating het beste was voor iemand, die meer dan een halven liter bloed had verloren.

Raffles had haastig het groote, lederen étui geopend, het spirituslichtje ontstoken, en aan Sigrid, die hem handig hielp, de instrumenten, welke hij zou noodig hebben, gegeven, om ze te flambeeren.

Terwijl zij ze achtereenvolgens een voor een in de zuiverende vlam van het spirituslichtje hield, maakte Raffles het chloroform-masker gereed, deed de sneeuw witte boezelaar voor die hij in de tasch had gevonden, met een goedkeurende gedachte voor Brand, die weer aan alles gedacht had, en zeide toen, na een blik op zijn horloge te hebben geworpen:

„Wij zullen nu maar beginnen! Gaat gij achter hem staan en houdt het chloroform-masker vast. Hij kan weliswaar niet tellen, maar dat is ook niet noodig, ik kan het wel zien, wanneer hij genoeg heeft.”

Het masker werd even op het gelaat van den bewusteloze gelegd, Raffles greep zijn pols, die vrij spoedig zwakker werd en zeide reeds na eenige seconden:

„Het is genoeg!”

Dadelijk ging hij over tot de operatie en Sigrid zag vol bewondering toe, hoe hij met vaste hand de laatste scherfjes van het gebroken voorhoofdbeen voorzichtig verwijderde, naar de plaats van de breuk zocht, het abces vond en met een enkele snelle snede, den steel doorsneed.

Hij liet haar even op de palm van zijn hand het abces zien, dat niet veel grooter was dan een erwt, en zeide toen met een flauwen glimlach:

„En dat onnoozele stukje woekerend weefsel is nu de oorzaak geweest van zooveel onheil. Het is soms vreemd gesteld in het menschelijk bestaan, miss Sigrid! En nu zullen wij de wonde verbinden en verder alles aan de natuur overlaten, die de zaken meestal heel wat beter weet te beredderen dan zelfs de knapste geneesheeren het kunnen!”

Hij legde handig en snel het verband aan, door Sigrid geholpen, die hem al het noodige aanreikte, en raadpleegde toen nogmaals zijn horloge.

„Het is kwart voor éenen!” zeide hij. „Ik zal u moeten verzoeken, miss Sigrid, u aanstonds weder naar uw gasten te begeven, en u vooral zoo te gedragen, dat niemand, zelfs uw eigen vader niet, iets vermoedt van wat er is overgevallen! Bianca Kirilef is een zeer sluwe vrouw,

en het is volstrekt noodzakelijk, dat niets haar argwaan kan opwekken."

"Ik zal doen wat gij mij zegt, en ik dank u oprecht van ganscher harte, dat gij hem hebt gered! Maar zeg mij, zou die vrouw weten dat gij vanavond hier waart?"

"Dat is bijna onmogelijk! Maar zelfs al wist zij het, dan zou dat haar zeker niet weerhouden te doen wat zij zich had voorgenomen! Ik zou er aan willen toevoegen: integendeel!"

"En gij, wat zult gij doen?"

"Ik zal van dit kwartier gebruik maken mij zoo goed als ik maar kan te vermommen! Het kistje dat ik u toevertrouwde en dat alles wat er noodig is bevat, bevindt zich toch nog altijd op dezelfde plaats?"

"Ik zal het u dadelijk door Watson laten brengen."

"Goed zoo! Dit vertrek kan zeker wel worden afgesloten? Ja, ik zie het al, er steekt een sleutel op de deur die naar de gang voert. En op deze tusschendeur zijn knippen, het kan niet mooier."

Raffles was naar het raam toegetreden, wierp even een blik door een kier van het gordijn, sloot het dadelijk weder en vroeg:

"Waar ziet dit raam op uit? Ik kan het mij niet herinneren en volstrekt niets onderscheiden."

"Het is een binnenplaats, of eigenlijk niet eens, het is maar een luchtkoker."

"Des te beter, dan is er natuurlijk geen sprake van, dat een van de schurken bij toeval door dit raam naar binnen zou kunnen komen. Maar eigenlijk is een huis als dit, Miss Sigrid, met zijn zes en twintig kamers, niet de aangewezen plek voor uw vader en u, die nog altijd in gevaar verkeerden, want er zijn hier maar al te veel hoeken en gaten, gangen en trapportalen, die een goede schuilplaats opleveren voor dezen of genen spion. Geloof me, een eenvoudig klein landhuis ware wel zoo veilig, maar het schijnt wel bijna onmogelijk te zijn uw vader nogmaals te bewegen zijn zaken voor eenigen tijd in den steek te laten. En nu moet ik u verjagen en zelf spoedig aan het werk gaan."

Raffles geleidde het meisje hoffelijk naar de deur, sloot die achter haar, en trad toen op den gewonde toe, om hem van zijn rok te ontdoen, dien hij nog altijd droeg.

Een van de lapellen was echter zoozeer besmeurd met bloed, dat hij daarvan aanstonds weer smoest afzien.

Een oogenblik dacht hij er over den rok te reinigen, maar hij begreep dat hij daartoe geen tijd zou hebben, en daarom moest hij wel besluiten, zijn eigen kleedingstukken weer aan te trekken. Er was trouwens maar zeer weinig verschil tusschen en hij had nu eenmaal geen keuze.

Hij zat nog altijd het gezicht van Sven Borne te bestudeeren, aan wien iets zoo raadselachtigs geheimzinnigs was overkomen, toen de oude butler binnentrad met een zorgvuldig gesloten kistje, dat hij zwijgend op tafel zette.

Zoodra de oude man weder was heengegaan, draaide Raffles achter hem den sleutel in het slot om, en begon zich zoo vlug hij kon te griemeeren, want de tijd drong, en hij mocht Bianca niet laten wachten.

Hij zocht in den kleinen voorraad knevels, zoo uitmuntend gemaakt, dat zelfs het scherpste oog het bedrog niet kon ontdekken, vond er een, die veel geleek op dien, welke Sven Borne droeg, knipte er het overtollige af en bevestigde hem onder zijn neus, na eerst zijn geheele gelaat te hebben besmeerd met een kleurlooze vloeistof uit een goedgekurkt flaconnetje, die, even aan de lucht blootgesteld, de tint aannam van oud ivoor, juist zooals het gelaat van den Moloch er in den laatsten tijd moest hebben uitgezien.

Met het mesje van een veiligheidsscheermes nam hij wat van zijn lange wenkbrauwen weg, en toen kwam de pruik aan de beurt, die hem volle zeven minuten ophield, voor hij er tevreden over was.

Zijn oogen werden een weinig donkerder, door de oogleden heel even met blauw aan te zetten, en toen hij zich in den spiegel bekeek, kon hij tevreden zijn over zijn werk.

Hij geleek zoo volkomen op den man die daar op de sofa lag, dat men hen voor tweelingbroeders zou hebben gehouden.

Haastig schoot hij zijn rok weer aan, stak alles bij zich wat hij in de zakken van Borne had gevonden, opende de deur, nam den sleutel uit het slot, stak dien er aan den buitenkant weer in, draaide hem om, en liet hem in zijn zak glijden.

Op de schemerachtig verlichte gang stond hij een oogenblik besluiteloos stil en mompelde voor zich heen:

"Nu is het maar de vraag, te weten wat de „afgesproken plaats" is! Het huis heeft wel vijf deuren, vóór, achter, en aan weerszijden, en de drommel mag mij halen als ik er eenig denkbeeld van heb wat de goede is. En het is onaangenaam het aan het toeval te moeten overlaten."

Hij dacht nog even na, liep toen naar het einde van de gang, en schoof daar behoedzaam het raam open, dat uitzicht gaf op de Twintigste straat, waar nu nog maar weinig auto's in snelle vaart doorheen reden.

Van Brand en Henderson kon hij volstrekt niets bespeuren, maar hij begreep dat ze op hun post moesten zijn, anders zou hij onmogelijk de tasch met instrumenten hebben kunnen krijgen.

Hij wilde reeds met zijn zaklantaarn het sein geven, toen hij bedacht, dat Bianca met haar medeplichtigen ook wel reeds ter plaatse zou kunnen zijn en achterdocht zou kunnen krijgen bij het zien van het schijnsel.

Niemand kon immers zeggen of de bandieten niet verborgen waren in een van de duistere portieken der groote heerenhuizen aan de overzijde?

Maar toen Raffles daar nog twijfelend stond, zag hij zelf, heel snel, een paar vage lichtflikkeringen aan de overzijde, die naar allen schijn door een zaklantaarn werden uitgezonden.

Maar hoe vlug het ook gegaan was, Raffles had den tijd gehad om de zeer eenvoudige telegram-code te ontcijferen.

Men vroeg van de overzijde:

„Waarom doe je niet open?”

„Dat was voor den Moloch bestemd!” bromde Raffles vergenoegd voor zich heen. „Zij zal natuurlijk het eerst alleen binnengaan, omdat haar kornuiten den geheimzinnigen aanvoerder niet mogen zien! Als het eenmaal zoo ver is, zullen zij ook misschien worden binnengelaten, omdat zij hem dan onder de zeventig gasten, verondersteld dat zij ze te zien zouden krijgen, toch niet meer zouden weten uit te vinden.”

En reeds had Raffles teruggeseind:

„Hier ben ik! Kom aan de rechter zijdeur.”

Hij sloot het raam weer zorgvuldig, en liep op zijn teenen de trap op.

Hier beneden kende hij het huis zoo uitstekend, dat hij aan niemand den weg behoefde te vragen en spoedig de dwarsgang gevonden had, die naar de zijdeur voerde.

Hij overtuigde zich dat hij zijn revolver in den zak had, en bereikte de deur, zonder een van de bedienden te hebben ontmoet.

Juist toen hij haar wilde openen, vloog er sissend, of beter gezegd fluitend iets langs zijn hoofd, rakelings, dat trillend in het dikke hout van de deur bleef zitten.

Raffles zag met verbazing dat het een eigenaardige soort pijl was, bijna een voet lang, van hard hout gemaakt, voorzien van een schacht, en aan de voorzijde van een lange scherpe, stalen punt.

Hij keek haastig achter zich, maar kon volstrekt niets onderscheiden, want deze gang was maar zeer slecht verlicht door een enkel zwak electrisch lampje tegen een der wanden.

De gang was bovendien bijna tien meter lang, en liep verder uit op een bredere hoofdgang, die naar de vestibule voerde.

Raffles watte den zonderlingen pijl bij het hout, en hij had eenige moeite om het wapen uit het eikenhout van de deur te trekken.

Hij bekeek de stalen punt, die over een lengte van bijna een centimeter donker bruin gekleurd was.

„Vergiftigd!” mompelde Raffles lakoniek. „En dat behoefde niet eens, want het ding werd met zooveel kracht afgeschoten, denklijk uit een windgeweer, dat als het mij getroffen had, ik mij waarschijnlijk de moeite zou hebben kunnen besparen mij te vermommen! Maar voor den drommel, wat beteekent het! Wie schoot er? Wie heeft mij dan herkend en wie weet wie ik ben? Nu, dat moet later opgelost worden, want ik geloof zoo waar dat mijn lieve vriendin Bianca al aan den anderen kant van de deur staat.”

Hij stak den pijl haastig in een der achterzakken van zijn rok, na de gevaarlijke punt zorgvuldig met zijn zakdoek te hebben omwikkeld, en opende toen de deur, wel wetend, dat het voor dengeen, die dezen onverwachten moordaanslag pleegde, vrij wat tijd in beslag zou nemen om zijn wapen opnieuw te laden.

In de duistere zijstraat zag hij een vrouwelijke gedaante, die haastig binnenglipte, haar beide armen met een hartstochtelijk gebaar om zijn hals sloeg en hem op den mond kuste, vóór hij goed en wel begreep wat er gebeurde.

„Waarom heb je mij toch laten wachten, Sven? vroeg de vrouw fluisterend. „Anders ben je altijd zoo op je tijd! Alles is toch in orde, hoop ik?”

„In de beste orde!” antwoordde Raffles, de stem van Sven Borne, die nog altijd met een nauwelijks merkbaar accent sprak, zoo goed mogelijk nabootsend. „Waar zijn de jongens?”

„Die staan nog aan den overkant van de zijstraat! Je begrijpt wel dat ik er niet op stond, je aan hen te vertoonen! Ik vind dat je in den laatsten tijd toch al veel te onvoorzichtig bent geworden! Dat geval met je motorboot is nu nog gelukkig afgeloopen, en dat heb je aan mij te danken! maar het had ook heel anders kunnen gaan! En breng me nu gauw naar het kamertje waar ik me kan verkleeden, de gasten zullen wel over een half uur beginnen weg te gaan.”

Raffles bemerkte nu pas, dat ze een klein valiesje bij zich had, maar hij begreep volstrekt niet wat er in kon zitten, en wat eigenlijk haar plan was.

Maar zij zelve zou hem spoedig genoeg op de hoogte brengen!

Zij klemde zich dicht aan hem vast, hief haar gelaat naar hem op, en trachtte in de duisternis van de gang hem aan te zien, terwijl zij fluisterde:

„Is dat geen prachtig plannetje van mij geweest? Zeg, het heele valies van mij moet vol komen, hoor! Ik heb het goedje hier en een afzonderlijk taschje voor de lucht!”

„Dat moet chloroform zijn!” overwoog Raff-

les haastig bij zich zelf. „Wat wil ze daarmee uitvoeren? Ze zal toch zeker niet in een volle danszaal alle dames probeeren te bedwelmen?”

„Zal ik er niet goed uitzien als kamenierster?” vervolgde Bianca Kirilef. „Waar is eigenlijk de vestiaire ergens?”

Op eens begreep Raffles den geheelen toelag.

Het was eigenlijk heel eenvoudig en het pleitte voor de vindingrijkheid van het schepsel, dat haar armen nog altijd om hem heen hield geslagen en zich dicht tegen hem aandrukte.

De chloroform moest dienen om de kamenierster die de wacht hield in de vestiaire voor de dames, te bedwelmen, haar plaats in te nemen, en bij het helpen aantrekken van de avondmantels handig haar slag te slaan!

„Je zult er uitzien, als een koninginnetje!” prees Raffles haar, terwijl hij haar onder de kin streek.

„Heb ik het niet fijn bedacht, en Dave zal hetzelfde doen in de vestiaire voor de heeren! Er zijn altijd nog wel dure ringen en gouden horloges te gappen. Hoe heb ik hem hier binnen gesmokkeld? En dit heeft nu zelfs die knappe Raffles niet kunnen beletten, ha, ha!”

„Dave?” herhaalde Raffles, voor het eerst een weinig van zijn stuk gebracht.

„Natuurlijk! Heb je hem dan niet herkend? Maar dat is waar, je komt in den laatsten tijd niet zooveel meer bij je allerliefste verloofde! Het is een lange vent met sluik, zwart haar, en een klein wratje op zijn neus! Wat scheelt je? Heb je het koud?”

„Niets, kleine deugniet!” antwoordde Raffles haastig.

Hij had een onwillekeurige beweging gemaakt bij de persoonsbeschrijving, die de vrouw van Dave gaf.

Want dat wratje, dat sluike haar, — hij had ze nog geen drie kwartier geleden gezien!

Dat wratje bevond zich op den neus van den bediende, die was binnengetreten, toen hij in de serre gescheld had om iemand, die den Moloch moest helpen wegdragen!

Wist die Dave, wie de man was, die daar bloedend op den grond lag?

Dat was eenvoudig ondenkbaar. Niemand kende den Moloch, behalve Bianca, en zij zou zeker wel de laatste zijn geweest, om zijn geheim te verraden, aan wien dan ook.

Had de kerel het misschien bij toeval ontdekt?

Ook dat leek volkomen onmogelijk!

En toch, Raffles was er stellig van overtuigd, dat het die man geweest moest zijn en niemand anders, die zooeven op zulk een ver-

raderlijke wijze den vergiftigden pijl op hem had afgeschoten, natuurlijk met het doel om hem te dooden!

Dat wil dus zeggen, Dave wist wie de man was, die daar in de serre had gestaan! Wanneer kon hij dat hebben ontdekt? Pas later, toen hij geholpen had bij het naar boven dragen van den gewonde! En hoe had hij het kunnen ontdekken? Alleen maar door aan de deur te luisteren.

Raffles beet zich de lippen bijna ten bloede, vertoornd op zichzelf, om zijn nalatigheid! Hij had zich onmiddellijk moeten overtuigen dat er zich niemand in de gang bevond, hij had niemand mogen vertrouwen! Nu was het al te laat, nu wist die Dave veel meer dan goed was, voor Raffles zoowel als voor Sven Borne, die nu niet langer een vriend maar een zeer gevaarlijke vijand van de Bende was, daar hij nu misschien dingen zou gaan verraden, die voor altijd verborgen hadden moeten blijven!

Het had echter geen nut, zichzelf verwijten te maken. Wat gebeurd was, was gebeurd, en hij moest zich tot het uiterste inspannen, zijn domheden nog goed te maken, zoo besloot hij.

In een opzicht kon hij althans gerust zijn, de vrouw had hem nog niet herkend en naar het scheen had de verraderlijke schutter zich ijlings uit de voeten gemaakt, zonder misschien zelfs de uitwerking van het schot af te wachten.

Zeker zou de bediende wel weder komen opdagen, maar voor het oogenblik was Raffles toch betrekkelijk veilig in deze half donkere gang, en moest zorgen dadelijk gebruik te maken van de gunstige omstandigheid.

Hij begreep wel dat hij volstrekt niet mocht toelaten dat het plan van Bianca om de bedienden in de vestiaire te bedwelmen en hun plaats in te nemen, ten uitvoer werd gebracht.

Het was hem ook niet erg duidelijk, hoe die bewuste Dave het zou aandurven, nu hij het gesprek in de kamer daarboven klaarblijkelijk had afgeluisterd, desniettemin zijn plan ten uitvoer zou brengen, van het oogenblik dat zijn moorddadig schot gefaald had en Raffles nog leefde!

Terwijl hij hierover nog nadacht, klonk er op niet al te verren afstand een heel zacht gefluit, dat een paar malen met verschillende tusschenpoozen herhaald werd.

Aanstands drukte Bianca zich nog dicht tegen hem aan, en heesch fluisterend klonk haar stem dicht bij zijn oor:

„Wat is dat? Dat was het waarschuwingssein, er dreigt gevaar, Sven!”

ZESDE HOOFDSTUK.

ONVERWACHTE VERWIKKELINGEN.

Raffles begreep aanstonds dat dit sein onmogelijk voor hem bedoeld kon zijn.

De man die daar waarschuwde, kon alleen maar een handlanger zijn van de vrouw en het sein was dan ook voor haar bestemd.

„Wat wordt er daar gefloten?” vroeg hij zacht.

„Weet je dat niet?” vroeg zij verwonderd, en een weinig ongeduldig: „Waar zijn dan je gedachten? Je lijkt me vannacht heelemaal zoo vreemd! Dat kan niemand anders zijn dan Dave, en hij seint me: „Pas op — er dreigt verraad — Raffles is in de buurt!”

„Wat zijn dat nu voor praatjes?” kwam Raffles schouderophalend. „Hoe zou hij in de buurt kunnen zijn? Ik heb nauwkeurig op alle gasten acht geslagen, en ik weet met de meeste zekerheid, dat hij er onmogelijk onder kan zijn.”

„Dan geloof ik dat je je vergist, Sven!” hernam de vrouw. „Er is hier iets niet in den haak. Ik ben zoo bang, ik ben nog nooit zoo bang geweest! Zul je me beschermen, Sven, als er vannacht gevaar dreigt?”

Met een ontstuijminge beweging had zij zich weder aan zijn borst geworpen, en nu sloeg zij met zooveel drift de beide handen om zijn nek, dat de donkerblonde pruik, hoe goed ook gemaakt, heel weinig meegaf onder die snelle beweging van haar handen.

Misschien zou iedere andere vrouw het niet eens bemerkt hebben, maar Bianca Kirilef was nu eenmaal niet de eerste de beste.

Zij liet Raffles onmiddellijk los, maar greep toen opnieuw bliksemsnel naar zijn pruik, en gaf er zulk een harden ruk aan, dat de pruik zich begaf.

Zij liet een sissend geluid hooren, als van een slang, die woedend is gemaakt, en reeds tastte haar hand naar den vlijmscherpen ponjaard, dien zij bij dergelijke gelegenheden steeds bij zich placht te dragen, maar Raffles gunde haar niet den tijd, van het wapen gebruik te maken. Hij lichtte haar sneller dan de gedachte van den grond, met de linkerhand haar pols vastgrijpend, stiet met den voet een kierende deur nog verder open, en bevond zich nu in een volkomen duister vertrek, dat slechts weinig gebruikt scheen te worden, want overal waren hoezen over de meubels getrokken, en de gordijnen voor het eenige raam waren gesloten.

Pas later vernam Raffles dat dit de kamer was

geweest van het eenige zoontje van den Spoorwegkoning, die op twaalfjarigen leeftijd was gestorven en de oogappel van zijn vader was geweest.

Raffles duwde de deur op dezelfde wijze achter zich weer dicht, en zette de heftig tegenspartelende vrouw, die zoo dol driftig en woedend was, dat zijer zelfs niet aan dacht eenig geluid te maken, vrij onzacht op een grooten stoel, dien hij schemerachtig kon onderscheiden.

In dezelfde beweging ontwong hij haar den ponjaard en wierp hem in een hoek.

Zij sprong overeind, maar weer slingerde Raffles haar terug, en daarop trad hij vliegensvlug naar de deur, tastte even naar den schakelaar en maakte licht.

En nu stond zij daar voor hem, met gebalde vuisten, als een furie en beet hem razend van woede toe:

„Jij en altijd jij! Ik had het moeten vermoeden, van het allereerste oogenblik. Je hebt zijn uiterlijk aangenomen en zoo bedriegelijk, dat ik gezworen zou hebben dat jij... dien ander was! Je weet dus nu alles?”

„Ik weet Miss, dat Sven Borne de Moloch is geweest, en dat hij het nooit weder zal zijn!” antwoordde Raffles bedaard.

„Hij is dus dood?” hijgde Bianca, terwijl ze achteruit wankelde, met de hand op het hart, want de liefde voor dien man was het eenige goede in haar geweest.

„Voor u en de uwen is hij in elk geval dood, Bianca Kirilef!” antwoordde Raffles koeltjes.

„Wat meen je daarmee? Zeg me alles! Is hij gearresteerd?”

„In het geheel niet, hij is op vrije voeten, hij is zelfs hier in huis, en toch zult gij hem nooit meer terugzien in zijn vroegere gedaante.”

Zij keek hem aan, alsof zij een spookverschijning zag, volstrekt niet begrijpende wat Raffles met die woorden kon meenen, tastte naar het hoofd, en liet zich als iemand, die alle hoop heeft opgegeven met een machteloos gebaar weder op den stoel neervallen.

„Als het met hem gedaan is, dan is alles uit!” zeide ze heesch. „Doe dan maar met me wat je wilt.”

„Dat was ik ook van plan, Bianca!” zeide Raffles afgemeten. „Je zult hier moeten blijven, want je zou in den weg kunnen loopen, en dan

zullen wij de rest van je kornuiten snel opvangen, want die zullen wel ongeduldig zijn om binnen te komen."

"Zij komen heelemaal niet binnen, wat zouden zij hier moeten doen?" zeide zij spottend. „Dave en ik hadden het gemakkelijk alleen afgekund, reken daar maar op! Zij moesten alleen maar op wacht blijven staan en je zult hen niet te pakken krijgen, reken daar maar niet op!"

"Het komt er ook minder op aan!" hernam Raffles schouderophalend. „De voornaamste personages zijn nu toch in onze handen, en ik denk dat het nu wel spoedig gedaan zal zijn met de Bende van het Kwade Oog. Wat denkt jij er van?"

"Dat je je vergist, John Raffles!" antwoordde Bianca langzaam. „Je kent onze organisatie nog slecht, als je er op rekent dat met de gevangenneming of den dood van den Moloch ditmaal ook alles is afgelopen, zooals dat vroeger het geval was! Wij hebben gelukkig knappe koppen genoeg, die de plaats van mijn armen Sven kunnen innemen, al zal geen enkele van hen zoo geniaal zijn als hij."

"Wij zullen de geheimen van de Bende leeren kennen, Bianca en Sven Borne zelf zal ze ons mededeelen!"

Zij rees langzaam op, wierp hem een blik van ongelooft en minachting toe, en zeide spottend:

"Denk je me daarmee soms vrees aan te jagen? Sven zou zich liever de rechterhand afkappen, dan iets te verraden, zelfs al zoudt gij hem op een van zijn eigen martelbanken binden! Wees er maar van overtuigd dat ik hem door en door ken."

"Je hebt hem gekend, Bianca, zooals hij was, maar niet, zooals hij thans is! Ik zal je niet lang in het onzekere laten, over een paar dagen zal het toch algemeen bekend zijn, en bovendien doet het er niets toe, want dan zul jij naar alle waarschijnlijkheid reeds in de gevangenis zitten."

"Wat, wat is er dan?" vroeg de vrouw, terwijl zij in een onwillekeurig gebaar de handen gevouwen had.

"Er is, dat de ongelukkige Borne vele maanden achtereen gehandeld heeft onder den invloed van een hersenverwonding, die een geheel ander persoon van hem maakte, en die ik toevalig vanavond heb ontdekt, toen ik hem in een worsteling neersloeg, en hij met het hoofd op den ijzeren rand van een palmkuip terecht kwam. Hij is nu zichzelf weer, hij is de Sven Borne die hij zes maanden geleden was, een edelman, een jongen met een braaf en dapper hart, die zelf heeft meegeholpen om de Bende te bestrijden, hetgeen gij nooit hebt geweten! Jij hebt hem

alleen maar gekend als de onmenselijke schurk, want je kwam pas in New-York nadat de eerste schermutselingen tusschen mij en je medeplichtigen reeds achter den rug waren!"

Bianca had ademloos toegeluisterd, terwijl haar boezem heftig op en neer ging, en nu vatte zij hem bij een lapel van zijn rok, bracht haar ge-laat vlak bij het zijne en zeide bijna krijschend:

"Dat lieg je! Dat kan niet waar zijn! Dat fantaseer je weer, om me nog dieper te vernederen! Dat zijn praatjes, die te dwaas zijn om er een oogenblik naar te luisteren. Zulke dingen gebeuren niet in werkelijkheid, alleen maar in dagblad-feuilletons."

"Zij bestaan, Bianca en binnen een week zal je dat tot je schade ervaren! Ik lieg niet, — ik sprak slechts de volle waarheid! Ik zelf heb hem zooeven geopereerd, zijn gezond gestel zal hem spoedig doen genezen, en dan wil ik hopen, dat hij zich alles herinnert van zijn leven in die zes maanden, en ons kostbare inlichtingen zal kunnen geven! Maar van één ding hoop ik vurig, dat hij het goed zal hebben vergeten, en dat is zijn vriendschap voor het slechte schepsel, het verachtelijke wezen, dat Bianca Kirilef heet!"

De vrouw was vreeselijk verbleekt, en stond daar een oogenblik als uit steen gehouwen, terwijl zij Raffles maar bleef aanstaren, en toen kwam het langzaam over hare lippen:

"Wat je van mij zegt, dat kan me allemaal niet schelen, jij bent zelf ook maar een dief. Maar als hij me werkelijk zou vergeten, als hij mij zou verloochenen, dan schiet ik hem neer, zoodra ik hem zie! Nooit zou ik hem gunnen aan die pop, die vrouw met haar uitgestreken gezicht, die ik haat, zooals ik nog niemand heb gehaat, en dat wil heel wat zeggen!"

"De rechters zullen er wel voor zorgen, dat je gifttanden worden uitgetrokken, Bianca!" zeide Raffles kortaf. „Ik geloof niet dat je er onder de twintig jaar gevangenisstraf zult uitkomen, want je moet heel wat op je kerfstok hebben! En nu genoeg gepraat. Draai je om, en kruis je handen op je rug rug."

Raffles had vlug een hoes van een der stoelen getrokken, die van sterke stof gemaakt was, scheurde er niet zonder moeite een reep af, en bond daarmee stevig de polsen van de vrouw achter haar rug bijeen.

Zij liet het zonder eenig verweer toe. Het was alsof plotseling alle levenskracht uit haar was weggezakt.

De slag scheen haar zoo onverwachts getroffen te hebben en met zulk een kracht dat zij zich in alles scheen te schikken, en met doffe berusting haar lot aanvaardde.

Maar haar oogen hadden een vreeselijke uitdrukking, toen Raffles haar weer naar zich toedraaide om haar in het gelaat te zien.

„Ga op dien stoel zitten!” beval hij kortaf, wijzend op een zwaren fauteuil.

Zwijgend en willoos gehoorzaamde zij.

Met wat er van de hoes over was bond hij haar stevig aan den rug van den stoel, droeg haar met stoel en al zoover mogelijk van de deur, en zeide toen, zonder acht te geven op den blik van onzegbaren haat dien zij hem toewierp:

„Nu zal ik je even alleen moeten laten, om naar Borne te gaan zien, en — te trachten dien schutter in handen te krijgen, die mij op een haar na, — dit leelijke ding door het hoofd had geschoten.”

En Raffles stak voorzichtig zijn hand in den achterzak en haalde er den pijl uit.

„Dat is natuurlijk je dierbare vriend Dave geweest!” vervolgde Raffles grimmig. „Zooals ik je zeide, het ding drong in het hout op geen halven centimeter afstand van mijn hoofd, en daar de punt vergiftigd is, zou een enkele schram reeds voldoende zijn om iemand te dooden!”

Hij stak den pijl behoedzaam weer weg, met de punt naar beneden, en vervolgde:

„Ik zal dat fraaie voorwerp bewaren als stuk van overtuiging. En nu zal ik je alleen moeten laten. Je zult wel niet zoo dwaas zijn een poging tot ontsnapping te wagen. Bovendien, ik zal dadelijk een van de bedienden hier zenden, om je dat te beletten. En ik zal wel zorgen dat het een heel oud man is, want ik ken den onweerstaanbaren invloed van je duivelsche schoonheid, jij duivelin!”

Hij trad op de deur toe, zocht naar een sleutel die er niet was, vond hem echter aan de buitenzijde, draaide hem om in het slot, en liep toen haastig de gang weder uit, waar hij een der oudste bedienden tegen kwam die met een blad ververschingen wilde voorbijgaan, zonder het minste besef van hetgeen er sedert een uur in het huis van zijn meester was voorgevallen.

Raffles legde hem vriendelijk de hand op den schouder, en zeide, toen de man een weinig verwonderd stil hield op het zien van een heer, dien hij wel voor Sven Borne moest houden, op deze ongewone plek:

„Luister eens goed, Blair! Zet dat blad neer, ik zal wel zorgen dat een van je collega's het overneemt. Ik heb iets gewichtigers voor je! Ga staan voor de deur van de kamer waar alle kamers met hoezen overtrokken zijn....”

„De kamer van den kleinen jonheer William?” zeide de oude man verschrikt. „Daar mag ik niet komen.”

„Ik wist niet, dat het die kamer was!” sprak

Raffles zachtjes. „Nu zit er iemand, Blair, en dat is een uiterst gevaarlijke vrouw, die hier zooeven is binnengedrongen en die het voorzien heeft op het leven van je meesteres! Ik heb haar vastgebonden op een stoel, maar zij is sluw, en daarom moet je voor de deur gaan staan, die ik met den sleutel gesloten heb, en goed acht geven of je daar binnen iets verdachts hoort. Het licht is opgebleven, en als je den sleutel uit het slot neemt, kun je van tijd tot tijd den toestand daarbinnen eens opnemen. Als je ook maar iets verdachts opmerkt, maak je dadelijk alarm. Ik kom zoo spoedig mogelijk weer terug, ik heb iets belangrijks te doen!”

Stom van verwondering had de oude Blair toegeluisterd. Hij begreep er heel weinig van, maar Sven Borne was de verloofde van zijn aangebeden meesteres, hij wist dat zij al aan zoovele gevaren had blootgestaan, en daarom vroeg hij niets meer, maar begaf zich haastig naar den hem aangewezen post, en ging daar staan als een soldaat op schildwacht, bleek, maar vastberaden.

Raffles keek nog even glimlachend naar hem, toen naar het blad ververschingen dat voorloopig zijn bestemming wel niet zou bereiken en ging toen de trap op, die naar de verdieping voerde, waar zich de ziekenkamer bevond.

Alles was zooeven zoo vlug gegaan, dat hij een oogenblik moest zoeken in het zeer groote huis, voor hij de juiste gang weer had teruggevonden, waarop de deur van die kamer uitkwam.

Tot zijn verwondering bemerkte hij dat er thans in het geheel geen licht brandde, en toen hij den schakelaar bij de trap omdraaide, deed hij dit vruchteloos, het bleek even donker als het was.

En toen zag hij iets dat hem op zijn hoede deed zijn.

Onder de deur van de ziekenkamer was een smalle streep licht te zien, en die werd nu en dan verduisterd alsof er daar voor de deur op de gang, iemand heen en weer liep, of zich kruipend bewoog.

Volgens zijn gewoonte had Raffles zoo zacht geloopt en de looper op de trap was zoo dik, dat degeen die zich daar bevond, hem blijkbaar niet had hooren aankomen.

Raffles stak zijn hand in de linkerzak, nam er zijn zaklantaarn uit, richtte haar op de deur, waaronder het streepje licht zichtbaar was, en trok het knipje van de lantaarn over.

Het schijnsel bestraalde een man die daar geknield lag, in een bediende-livrei gestoken, die klaarblijkelijk alle moeite deed, het uiteinde van een dunne gummibuis die aan een kleine koperen cylinder verbonden was, in het sleutelgat te persen.

Het was Dave, de bedrieger, de sluipmoordenaar, de handlanger van Bianca Kirilef!

En zijn doel was al heel duidelijk, hij had alles gehoord, en wilde nu op deze laaghartige wijze den man dooden, die thans van geen nut meer zou zijn voor de bende, en haar alleen nog maar ernstig zou kunnen schaden, door het verraden van alle geheimen die hij wist.

Niet zoodra had de knielende man het schijnsel van de lantaarn ontwaard, of hij uitte een onderdrukte vloek, sprong op de been, en greep naar zijn zak.

Raffles was onmiddellijk bij hem, en de man kreeg geen gelegenheid om zijn mes of een ander wapen te trekken.

De twee mannen hadden elkander reeds beet gegrepen, en op hetzelfde oogenblik werd het duister, want het zwakke lampje was door den schok onmiddellijk gebroken.

Raffles voelde een hand naar zijn keel tasten, hij greep den pols die bij die hand behoorde, en trachtte zijn aanvaller tegen den muur te drukken, terwijl hij hem heftig met de vuist op het hoofd sloeg.

En toen struikelde hij over den koperen cylinder, die zeker een of ander giftig gas bevatte, en de beide mannen rolden over den vloer.

Raffles viel voorover, en de bediende liet zich met zijn volle gewicht boven op hem vallen.

Maar op hetzelfde oogenblik bijna hoorde Raffles hem een doffen kreet slaken, en tegelijkertijd werd de greep om zijn hals losser.

Hij hoorde zijn aanrander in de duisternis hijgen, en toen hij zich vlug omwentelde om hem weder in de borst te grijpen, gevoelde hij tot zijn verbazing, dat de man bijna geen tegenstand bood, en slechts dof kreunde, als iemand die vreeselijke pijnen lijdt.

Hij tastte met zijn vrije hand in zijn zak, vond den sleutel van de ziekenkamer, stak hem in het slot en opende de deur, den bediende achter zich aantrekkend.

Hij bereikte den schakelaar, en een oogenblik later bescheen het licht het groenbleeke, afschuwelijk vertrokken gelaat van den schurk, wien het schuim op de lippen stond.

Die lippen bewogen zich, en Raffles hoorde met moeite de woorden:

„De pijn . . . o vervloekt . . . ik ben door mijn eigen honden gebeten!”

Dadelijk begreep Raffles. Bij den val had de man zich als het ware zelf gespietst aan de pijn, waarvan de vergiftigde punt slechts onvoldoende beschermd was, en waarvan het ondereinde gestuit was tegen den vloer.

De man was door zijn eigen misdaad achterhaald, en Raffles zag onmiddellijk dat hier geen menschelijke hulp meer kon baten, en dat deze sluipmoordenaar verloren was.

Hij wentelde zich kreunend over het vloerkleed een paar malen heen en weer, met beide handen op de buik gedrukt, waar de vergiftigde punt was binnen gedrongen en toen lag hij stil, met uitpuilende oogen starend naar de zoldering, en met een verschrikkelijke uitdrukking op het thans blauwroode gezicht, dat afzichtelijk was opgezwollen.

Eenige seconden later was alles afgeloopen.

Raffles nam de pijn behoedzaam uit zijn zak, bekeek hem een oogenblik vol afschuw, en sloot hem toen zorgvuldig weg in een klein muurkastje, waarvan hij den sleutel in zijn zak stak.

Nu pas wendde hij zich naar de sofa, waarop Sven Borne lag uitgestrekt, voelde hem de pols, lichtte een zijner oogleden op, overtuigde zich dat het verband nog goed op zijn plaats lag, en verliet haastig de kamer, waar hij een gewonde en een doode moest achter laten.

Hij draaide de deur weder op slot, nam ook deze sleutel mede, en ging de trap weder af.

Hij wilde nu aanstonds de politie telefoneeren, die het overige maar moest doen.

De lust was hem vergaan, zich verder met deze zaak te bemoeien.

Maar in de halfduistere gang die naar de zijdeur voerde, deed een onverwacht schouwspel hem stokstijf stilstaan.

De deur van het vertrek met de hoezen stond wagenwijd open, en daarvoor lag de arme oude Blair voorover op den grond, roerloos, heel bleek, met een gat in het hoofd.

Een paar stappen brachten Raffles voor de deur. De kamer was ledig.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

ZEVENDE HOOFDSTUK.

EEN EINDE — DAT TEVENS EEN BEGIN IS.

Raffles stond een oogenblik als aan den grond genageld. Hij begreep aanstonds dat de vrouw zich onmogelijk alleen bevrijd kon hebben, want dan zou de oude man dadelijk alarm gebben gemaakt.

Er moest zich dus in huis nog minstens één medeplichtige bevinden, die naar allen schijn door Dave gewaarschuwd was, nog vóór deze aan het werk ging met zijn gifgassen.

Nog waarschijnlijker klonk het, dat die medeplichtige een zoogenaamde bediende was geweest, aan wien de oude Blair in zijn onnoozelheid bij het langs komen had medegedeeld, welke taak hij daar te verrichten had.

De man had toen zeker ook een blik door het sleutelgat geworpen, de vrouw herkend, Blair neergeslagen, en Bianca Kirilef bevrijd.

Maar hoe het dan ook geschied was, zij bevond zich nu weer op vrije voeten, en Raffles dacht met schrik aan de vreeselijke bedreiging die zij geuit had jegens Sigrid Kaldrup.

Hij tilde Blair haastig op, legde hem op de rustbank in de kamer, en snelde heen, na zich te hebben overtuigd, dat de wonde niet zeer ernstig was, en dat de oude man waarschijnlijk meer door den schrik dan door den slag geveld was.

Hij ijldde naar de feestzalen, en zocht daar aanstonds rond, maar hij vond evenmin Sigrid Kaldrup als Bianca.

Hij trad haastig toe op den spoorwegkoning, nam hem een weinig terzijde en vroeg:

„Hebt gij Sigrid hier in de laatste oogenblikken niet gezien?”

„Zij is al een half uur weg, en nog niet teruggekeerd!” antwoordde Kaldrup en uit zijn koelen toon begreep Raffles hoezeer ook in zijn achting de jonge Borne gedurende de afgeloopen maanden gedaald was.

Hij nam haastig zijn linkerhand, keek hem strak aan, en maakte vlug in de gestrekte palm het teeken, een kruis en een cirkel, dat hem moest doen kennen als Raffles, in gevallen van nood, zonder dat anderen het zouden kunnen bemerken.

Kaldrup keek hem zeer verschrikt aan, en vroeg toen, verbleekend:

„Wat heeft dat te beteekenen? Zijt gij het? Er is toch niets ernstigs met mijn kind gebeurd?”

„Ik hoop voor God — nog niet!” antwoordde Raffles zacht. Maar niemand kan zeggen wat er nog zal gebeuren. Dat schepsel, die Bianca, was hier zooeven in huis! Ik wist haar te vangen en sloot haar op, maar er moet nog een medeplichtige zijn geweest, die haar heeft weten te bevrijden. Zij uitte vreeselijke bedreigingen aan het adres van Miss Sigrid. Later zal ik u wel zeggen waaraan die haat is toe te schrijven. Thans dringt de tijd. Wij moeten zoo spoedig mogelijk uw dochter waarschuwen, opdat zij zich in acht kan nemen. Dat andere schepsel is wanhopend, ten-einde raad tot alles besloten, en nu zij gelooft dat alles is afgeloopen, deinst zij voor niets meer terug!”

De oude Kaldrup vroeg niet eens een verklaring, maar trok tot groote verwondering van eenige gasten die het zagen, den gewaanden Borne haastig met zich mede, de danszaal uit, naar het groote portaal, en liet hem daar pas los, om hijgend te zeggen:

„Misschien is zij wel in haar boudoir, daar zit zij wel eens meer, als zij over een weinig hoofdpijn heeft te klagen, zooals vanavond.”

Raffles bedacht dat dit boudoir gelegen was naast het vertrek, waar men Sven Borne had neergelegd. Het was inderdaad zeer goed mogelijk, dat het meisje daar gebleven was, om in de nabijheid te zijn als de gewonde soms uit zijn bewusteloosheid mocht ontwaken en iets mocht noodig hebben.

De beide mannen gingen haastig de trap op, en bereikten het portaal van de verdieping, waar zich het boudoir bevond.

Zij gingen de gang in, waarop de deur van die kamer uitkwam, en zagen juist tot hun onuitsprekelijke verlichting, Sigrid daaruit treden, nog altijd wat bleek, met haar zakdoek in de hand, en in hun richting komen.

Zij moest daarbij den voet voorbijgaan van een breede trap, die naar de hooger gelegen ver-

dieping voerde en juist toen zij dit deed, klonk een schot, dat zeker gelost werd door iemand, die onzichtbaar voor de beide mannen, boven aan de trap stond, en vandaar naar beneden schoot.

Sigrid slaakte een lichten kreet, maar gelukkig slechts van schrik.

Want de kogel vloog op een centimeter voorbij haar hoofd en drong in de eikenhouten lambriezeering van de gang.

Zijn eigen wapen trekkend, ijelde Raffles vlugger dan de gedachte de korte gang af, en juist toen de vrouw, die daarboven stond, opnieuw wilde vuren, schoot hij zelf, bijna zonder te mikken.

Hij trof haar aan de knie.

Bianca Kirilef, want zij was het, slaakte een kreet, het wapen ontviel haar, zij wankelde, en viel van alle treden van de trap, terwijl het mooie hoofd met de prachtige lokken hard op de treden bonsde.

Aan den voet bleef zij roerloos liggen, doodsbleek, en terwijl de prachtige blauwe oogen gesloten waren, die zooveel onheil hadden gesticht.

Raffles knielde even naast haar neer, bekeek de wonde, betastte even het lichaam, richtte zich weer op, en zeide koeltjes:

„Waarschijnlijk een paar ribben gebroken. De schotwond aan de knie is ook vrij ernstig. De hoofdwonden hebben niet veel te beteekenen, maar het is toch een geval voor het ziekenhuis. Het verheugt mij, Miss Sigrid, dat ik juist bijtijds kwam en ik hoop dat gij niet al te veel verschrikt zijt.”

Sigrid leunde doodsbleek tegen den muur, en zij was nauwelijks verstaanbaar toen zij zeide, Raffles haar trillend handje toestekend:

„Ik dank u, als gij er niet geweest waart . . . zullen wij dan altijd uw schuldenaar moeten blijven?”

„Praat daar niet van, Miss Sigrid!” zeide Raffles zacht. „Wij hebben thans aan andere dingen te denken.”

„Maar voor den drommel, wat heeft dit toch alles te beteekenen!” riep Kaldrup uit, die naderbij was getreden, weinig minder bleek dan zijn dochter, en de roerlooze gedaante aan den voet van de trap had herkend. „Hoe komt dat schepsel hier? Zij heeft heur haar geverfd, maar dat is immers . . .

„Bianca Kirilef, mijnheer Kaldrup!” voltooide Raffles den zin.

„Hoe is ze hier in huis gekomen?”

„Ik heb haar binnen gelaten!” antwoordde Raffles.

„Gij?” riep Kaldrup op een toon van ongeloof. „Met welk doel?”

„Wel, om haar gevangen te nemen! Dat zeide

ik u reeds in de balzaal! Wilt gij mij eens zeggen, mijnheer Kaldrup, hoe gij aan dien Dave gekomen zijt?”

„Recommandaties van een van mijn beste vrienden!”

„Hier te New-York?”

„Neen, hij woont in Boston!”

Raffles keek den spoorwegkoning een oogenblik hoofdschuddend aan en zeide toen op een toon van verwijt:

„Toch had ik u zoo dringend verzocht, mijnheer Kaldrup, onder geen beding bedienden aan te nemen, zonder mij daar eerst in te kennen.

„Maar zijn getuigen waren voortreffelijk!”

„Dat zijn nagemaakte getuigenschriften altijd, mijnheer Kaldrup! Wij zien nu de gevolgen van die lichtvaardigheid!”

„Wat zijn dat dan voor gevolgen? Wat is er met Dave?”

„Hij is dood! Hij heeft zich zelf gedood met den vergiftigden pijl, dien hij voor mij bestemd had, en die mij op een streep na miste!”

Sigrid slaakte een kreet van afschuw, sidderend over haar geheele lichaam en riep toen: „Maar zullen wij dan nooit van die afschuwelijkheden verlost worden?”

„Ik vrees, miss Sigrid, niet voor de geheele bende is uitgeroeid, en zoover zijn wij helaas nog niet!” antwoordde Raffles op ernstigen toon. „Toch hebben wij vandaag goede vorderingen gemaakt, want de Moloch bestaat niet meer, deze vrouw zal worden gevangen genomen, en één schurk is gedood!”

„De Moloch bestaat niet meer?” herhaalde Kaldrup langzaam. „Wat wilt gij daarmee zeggen?”

„Kom mede, en ik zal het u toonen!” was het antwoord van Raffles, terwijl hij zijn hand op den arm legde van den spoorwegkoning.

Kaldrup keek een oogenblik zwijgend van zijn dochter, die bijna onmachtig tegen de trapleuning aanhing, naar Raffles en zeide toen langzaam:

„Ik geloof dat hier vreemde dingen in mijn huis geschieden. Hier wilt gij mij dus doen zien, dat het met den Moloch gedaan is? Hij is dus hier in huis?”

„Ja!”

„Gevangen? Gedood misschien?”

„Geen van beiden! Hij is er niet meer, dat is alles! Maar kom, ik wil u niet langer in de onzekerheid laten. Bovendien moet er ook voor deze vrouw gezorgd worden. Als gij het goed vindt, zal ik de politie opbellen!”

„Hoe eerder, hoe liever!” zeide Kaldrup grimmig. „Kom mede, Sigrid! Dit is geen plaats voor jou!”

„Neen vader, ik blijf hier!” zeide het meisje met bevende stem, terwijl zij een blik van het diepste medelijden wierp op de vrouw die haar had willen dooden. „Misschien komt zij wel bij en heeft dan hulp noodig!”

„Wat? Je zoudt dat schepsel nog willen bijstaan?” riep Kaldrup toornig uit. „Zij, die de minnares is geweest van den Moloch, denzelfden man, die je in El Pazo heeft willen doen ontvoeren en... dezen heer hier wilde laten vermoorden?”

Even verscheen er een smartelijke trek om de opeengeklemd lippen van het jonge meisje. Toen zei ze zacht:

„Het mag zijn zooals het wil, maar zij heeft misschien veel misdreven, omdat zij zooveel heeft liefgehad! Ga nu mede met onzen beschermmer, vader en — wees sterk, want er wacht u een groote verrassing, die u diep zal treffen!”

„Komaan, dat zijn fraaie zaken!” zeide Kaldrup, terwijl hij naast Raffles snel voortliep door de lange gangen. „Mijn dochter schijnt beter op de hoogte te zijn dan ik!”

„Zij was er bij tegenwoordig, toen ik den Moloch overwon, mijnheer Kaldrup!” zeide Raffles met een melancholischen glimlach.

„Wat? Zij was er bij? Wilde hij haar overvallen?”

„Volstrekt niet! Zij wilde afscheid van hem nemen!”

De spoorwegkoning stond stil in het midden van de laatste gang, welke de beide mannen moesten volgen en barstte nu uit:

„Het komt mij voor, dat er hier een loopje met mij genomen wordt, mijnheer! Ik moet u toch zeggen, dat ik van dergelijke grappen niet al te veel houd! De omstandigheden zijn er niet naar om...”

Maar Raffles hief met een afwerend gebaar de hand op, en viel hem in de rede:

„Van een grap is geen sprake, mijnheer Kaldrup. Gij zult dat aanstonds maar al te goed bemerken! Hier zijn wij er!”

Raffles had den sleutel te voorschijn gehaald en stak hem in het slot van de deur der kamer, waar Sven Borne neerlag.

Hij duwde de deur open, maakte licht, en ging toen wat ter zijde staan, om plaats te maken voor Kaldrup, die schoorvoetend binnentrad, bewogen door hij wist zelf niet welk gevoel van beklemming en vrees.

Het eerst zag hij het doode lichaam op den vloer ineengekronkeld, de handen in elkaar geklauwd.

„Dat is Dave!” zeide Raffles eenvoudig.

„Wij worstelden, toen hij gifgas in deze kamer wilde spuiten en ik hem overviel. Hij had

het gloeipeertje van het electrisch licht in de gang van te voren vernield. Hij viel boven op den vergiftigden pijl, dien ik in mijn roszak had geborgen en doodde zich zelf.”

„Wanneer schoot hij op u?” vroeg Kaldrup, die vol afgrijzen naar het lijk keek.

„Even voor ik de zijdeur wilde openen voor Bianca Kirilef!”

„Hoe wist gij, dat zij vannacht hier zou komen?”

„Door een briefje dat ik vond in de portefeuille van den Moloch, en dat aan hem gericht was!”

„Waar is die man?”

„Hier ligt hij!”

En Raffles trad achteruit. Kaldrup trad op de sofa toe en uitte een heeschen schreeuw van ontzetting. Hij bleef geruimen tijd neerzien op het marmerwitte gezicht met de gesloten oogen, en stamelde toen kreunend:

„Onmogelijk! Het kan niet waar zijn! Sven Borne was sterk in zijn nadeel veranderd in de laatste maanden, maar van een losbol tot een moordenaar, een roover, neen, dat is ondenkbaar! Gij moet u vergissen!”

„Ik vergis mij niet, mijnheer Kaldrup!” zeide Raffles hoofdschuddend. „Hij is het of liever — hij was het, want hij zal genezen, en dan weder de oude Sven worden, die uw dochter zoo teeder liefhad en haar zeker gelukkig zal maken, daarvan ben ik overtuigd!”

En snel deelde Raffles aan den zwijgend toelisterenden Kaldrup mede, wat er dien avond geschied was, en wanneer hij voor het eerst den vreemden lach had gehoord, die hem op het spoor van den Moloch zou brengen.

Toen hij zweeg, vroeg Kaldrup moeilijk sprekend, zoozeer had de verbazing hem aangegrepen:

„Dus, mijn dochter wilde Sven verlaten, hem zijn woord teruggeven?”

„Ja, die indruk kreeg ik.”

„Zij had er natuurlijk niet het geringste vermoeden van, dat zich achter Borne de langgezochte Moloch verborg?”

„Niet het minste!”

„Geloof gij, en nu spreek ik met u als man tot man, dat zij ooit weder de vroegere gevoelens voor hem zal kunnen gaan koesteren, ondanks alles wat er in dien tijd geschied is?”

„Ja, dat geloof ik. Miss Sigrid had Borne lief, zij had hem haar woord gegeven, en de vreeselijke dingen, die hij zijns ondanks, ja zelfs buiten zijn eigen weten heeft doorleefd, zullen hem des te dierbaarder aan haar hart maken.”

„Weet gij dat heel zeker, Raffles?” hernam Kaldrup zeer zacht sprekend. „Acht gij het

niet mogelijk, dat er een ander kan zijn gekomen, die een zoo groote plaats in haar hart heeft gekregen, dat voor die nieuweliefde zelfs haar medelijden en de herinneringen aan het verleden moeten wijken?"

Lang keken de beide mannen elkaar vast aan, zonder dat er een woord gesproken werd.

Raffles was wat bleeker geworden toen hij eindelijk als met moeite antwoordde:

„Ik geloof te weten waarop gij doelt, mijnheer Kaldrup. Maar gij zult mij nu wel genoeg hebben leeren kennen, om er zeker van te zijn, dat ik nooit, nooit misbruik zou willen maken van.... zekere gevoelens, die wellicht in het hart van Miss Sigrid voor mij bestaan, of bestaan hebben. Ik ben wie ik ben — maar ik ben een gentleman. Gij kunt volkomen gerust zijn."

De millionnair stak Raffles langzaam de hand toe, en zeide toen, met een trilling in zijn stem, die hij niet kon onderdrukken:

„Ik dank u — gij zijt een waarachtig edelman!"

„Ik weet wat mijn plicht is," zeide Raffles eenvoudig.

„Maar — misschien moet ik u nu pijn doen — maar als mijn dochter zich nu vast in het hoofd gezet heeft...."

De wenkbrauwen van Raffles trokken zich als onder lichamelijke pijn samen, toen hij hem in de rede viel met de woorden:

„Ook daaromtrent kunt gij volkomen gerust zijn. Ik zal er wel voor zorgen, dat miss Sigrid iedere gedachte aan mij zoo spoedig mogelijk uit haar hoofdje zal verbannen, of dat zij, als zij dat niet kan nalaten, wat ik betwijfel, aan mij slechts zal denken als een.... een gewonen inbreker. Ik heb u een kleinen dienst kunnen bewijzen, ik heb u en uwe dochter mogen redden uit de handen van de Bende; gij hebt mij geld gegeven, om den Moloch te kunnen bestrijden, wij zijn quitte! Gij zult mij waarschijnlijk na dezen nacht niet meer terug zien, mijnheer Kaldrup, althans niet in een gedaante, die gij als de mijne zult herkennen! Maar eerst moet ik mij overtuigen van den toestand van den gewonde."

Raffles opende het étui met de medicijnen en verbandmiddelen weder, zocht er even in en haalde er een klein fleschje uit, dat hij ontkurkte en onder den neus van den bewusteloze hield. Bijna aanstonds begon Borne met de wimpers te knippen en sloeg toen als met tegenzin de oogen op.

Hij keek langen tijd verwilderd om zich heen, als iemand die uit een akeligen droom ontwaakt, bracht de hand aan het hoofd, en wendde heel langzaam zijn blikken in alle richtingen. Zij

bleven even rusten op Kaldrup, en zijn voorhoofd fronste zich als van iemand die diep over een moeilijk vraagstuk nadenkt.

Toen viel zijn oog op het lijk. De woorden kwamen hem traag over de lippen toen hij vroeg: „Wat is dat? Wat heeft dat te beteekenen? Waarom ben ik hier? Mijn hoofd doet mij pijn, mijn slapen bonzen, ben ik gevallen?"

Zijn hand had het verband aangeraakt en nu keek hij Kaldrup met een angstigen, vragenden blik aan.

„Zelfs zijn stem heeft weer haar ouden klank!" zeide Kaldrup zacht en hevig ontroerd tot Raffles, wiens hand hij had gegrepen, en ze nu drukte alsof hij ze wilde verbrijzelen. „Zou hij genezen?"

„Ik ben er zeker van!" antwoordde Raffles, die den gewonde met de grootste aandacht had gadegeslagen. „De blik zijner oogen is nog troebel, maar wijst op een volkomen ommekeer in zijn gedachteleven!"

„Wat praat gij beiden toch? Wie is die heer? Waarom ligt die man daar? Wat is er geschied?"

„Dat zult gij later wel hooren, mijnheer!" zeide Raffles, die op de sofa was toegetreden. „Ik ben dokter. Gij hebt inderdaad een vreeselijken val gedaan, maar gij zult herstellen, als gij ons tenminste nu belooft, uw uiterste best te zullen doen om te slapen! Als gij daartoe voldoende krachten hebt, zal u alles worden uitgelegd! Thans moet gij rusten, en niets anders."

Borne had zich een weinig opgericht en scheen met moeite in zijn herinnering te zoeken. Toen gleed er een vreemde glans over zijn trekken en hij stamelde zacht:

„Waar is zij? Is zij hier? Komt zij bij mij? Ik verlang naar haar!"

„Zij zal spoedig komen, als gij geslapen hebt!" zeide Raffles zacht, met zijn hand op het hoofd van den gewonde.

En Sven Borne sloot met een diepen zucht de oogen, onder het fluisteren van een vrouwen-naam, die Kaldrup tranen van blijde dankbaarheid in de oogen bracht....

Ongeveer een half uur later had de politie schoon schip gemaakt.

Of zij vermoedde wie ook hier weder de hand in het spel had gehad, zal men alleen in de geheime archieven van het Detective-Departement te New-York kunnen vinden, maar zij liet er in elk geval niets van blijken en nam genoegen met de verklaring van Kaldrup en zijn dochter, dat men de gewonde Bianca had moeten neerleggen, daar zij betrapt werd op het oogenblik dat zij met een gewaanden bediende wilde inbreken. Den Moloch kreeg zij zelfs niet te zien, maar wel den vergiftigden pijl, dien Dave bij zich heette

te hebben gedragen. Ook de oude, trouwe Blair werd aan het oog der politie onttrokken, om voorloopig zoo weinig mogelijk verwikkelingen te wekken.

Want dit was het standpunt der Kaldrups, — en wie een ander inneemt, en van oordeel is, dat de Moloch in ieder geval had moeten worden gestraft, werpe den eersten steen op hem! — dat de politie heel blij mocht zijn, dat de Moloch van het tooneel was verdwenen en volstrekt niet behoefde te weten, wie en wat hij geweest was! Genas Bianca en sprak zij, wat zij uit wraak zeker zou doen, dan was het immers nog tijd genoeg, de volle waarheid te verkondigen! Geneeskundigen van naam zouden dan kunnen getuigen, dat Borne in een soort droomtoestand had gehandeld, en zich zelfs niets meer zou kunnen herinneren van zijn leven van misdaad en drinkgelagen.

Bianca Kirilef werd met de politieambulance naar het ziekenhuis der gevangenis overgebracht.

En toen men meende dat eindelijk de rust in het zwaarbeproeft huis was teruggekeerd, en alle gasten reeds lang vertrokken waren, toen vond Kaldrup's dochter naast haar geheel leeggeplunderd juweelenkistje in haar boudoir een briefje dat luidde:

„Mejuffrouw! Ter herinnering aan ons aangenaam verkeer, ben ik zoo vrij geweest, mij den inhoud van uw juweelenkistje toe te eigenen.

JOHN RAFFLES.

De Gentleman-Inbreker had tegenover Kaldrup woord gehouden, ten koste van zijn diepste zelfvernedering, en wie kan zeggen van hoeveel meer nog....!

GENIET!

NORTH STATE

CIGARETTES

